

Миодраг Илић

МАШИНА ЗА ТЕРОР

Драма у 3 чина

МИОДРАГ ИЛИЋ, драмски писац, романијер и новинар, потиче из старе београдске породице трговаца и службеника. Завршио је Филозофски и Факултет драмских уметности (класа драматургије професора Јосипа Кулунџића, 1966).

У периоду од 1962. до 1990. написао је низ драмских текстова, који су приказани на многим сценама претходне Југославије, објављени или преведени на стране језике (*Илон – ишчезли град, Пред слејим зидом, Вешићанц, Кафана у луци, Пуч, Сан зимске ноћи, Пси, Валцер њоручника Нидриџена, Ајис, Леџенда о земљи Лазаревој...*). Аутор је неколико радио-драма (*Поликарп, Фонџана à la Медичи, Бродолом и како ђа извесџи...*) и две телевизијске драме (*Којерник, Ојерација*).

Његова драма *Пуч*, изведена први пут 1973. у крагујевачком Театру „Јоаким Вујић”, а потом 1977. у Београдском драмском и 1978. у Српском народном позоришту у Новом Саду, први пут се појављује у штампаном облику у четвртој књизи ове едиције.

Илић је драматизовао роман Милана Кундере *Шала*, превео је с италијанског драму *Ема удова Ђокасџа* Алберта Савинија (Атеље 212) и с енглеског Милерову верзију Ибзеновог дела *Нејријатџељ народа*. Сарађивао је с многим књижевним листовима и часописима, као позоришни критичар и есејист.

Од 1975. до 1979. био је управник Београдског драмског позоришта, а од 1982. до 1990. директор Дrame Народног позоришта, да би се вратио новинарству као директор Програма за иностранство РТС, уредник, аутор и водитељ емисија документарног жанра. Илић је аутор романа *Где је крај улице* (1995) и збирке новела *Излеј у Амстердам* (2002).

Миодраг ИЛИЋ

МАШИНА ЗА ТЕРОР
Драма у 3 чина

Л И Ц А

АДАМ КРЕБ, индустријалац
ИНГРИД, његова супруга
БАРБАРА, њихова кћи
БЕНЕДЕТО, капелан
МОРИС НИЛСЕН, државни тужилац
МОЛЕСТО
ЧАПАЈЕВ
АХМЕТ
КУРТ
КАТАЛИН
ЛЕО МУНК, директор полиције
ВИКТОР РЕН, функционер владе
ЕРИК ТОРП, инспектор полиције
ФРЕДИ

Догађа се данас, у некој земљи Запада

ПРВИ ЧИН

Вече у резиденцији “краља оружја”, индустријалца Адама Креба. Просторија у супермодерној вили, намењена је по намирном укусу обесног власника: никлован метал, флексиблас, кожа, природни камен. У дубини десно је жарништура за седење, изнад које је огромна асистиракћина композиција засирашујуће моћива. Наоколо влада привидан зосидски неред који чине боце с пићем, чаше, књиже, украсни предмети, реквизити за голф, ловачко оружје... У каменом зиду, десно, уграђен је ТВ екран на коме се смењују слике неког раја или штерористичког најада.

Осим сјојећих лампи чудновитог облика, други извори светлости су невидљиви.

Леви део, сасвим напред, сада у полушами, представља експеријер – негде у граду, пред кућом, у парку – према пошребима.

У соби је Барбара Креб, сасвим млада девојка, која седи у болесничким колицима. Покушава да усстане, очајнички се напреже, успева јој да се мало придигне на рукама, али ипак клоне на седиште. Гневно се помери с колицима напред. У тамном кућу, у дубини сцене, појављује се неразговетна прилика жене. Ускоро ћемо је пошћуно разазнати: то је Ингрид Креб, Барбарина мајка. Млада, лепа, елегантно одевена.

ИНГРИД: Још ниси спремна?... Наравно да можеш да понесеш своју лутку, само пожури. Тата нас чека у колима.

БАРБАРА Мама, ја не могу... Не могу да устанем...

ИНГРИД: Видећеш нову кућу на селу. Имамо и пса, и беле зечеве са црвеним очима. Хајде, пођи већ једном...

БАРБАРА *(На ивици суза)*
Али моје ноге! Зар не разумеш?... Не могу да ходам већ десет месеци, осам дана и седамнаест часова. Одузета сам, мама.

ИНГРИД: *(Као да се обраћа малом деићу)*
Ако будеш добра, Пол ће те водити на пецање. Остави те играчке. Идемо... Хајде!

БАРБАРА: Зар ме ни ти не разумеш, мама? Ја нисам више она мала Барбара. Одрасла сам после твоје смрти. Сад ми је шеснаест. Овде сам ужасно сама, у овој проклетој стакленој кутији... И не могу да ходам. Доктор Ломан каже да сам хистерична, и да је то узрок. А ја не знам зашто... Сањам понекад страшне ствари, ватрено небо, велике инсекте. Вриштим у сну, па се стидим пред пробуђеном послугом...

(Посићено, кроз осмех, као деиће)

И упишким се понекад, али сад сасвим ретко...

ИНГРИД: Шта то причаш, мала! Нас две брбљамо, а тата нас чека. Знаш како је нервозан. Позвао је госте да виде нову сеоску кућу. Тако је поносан. Хоће да покаже својим масонима засад акација, њихов симбол невиности. Теби ће купити понија. Обећао је. Зато не смемо да га љутимо.

БАРБАРА: Тата! Тата је поносан! Тата је нервозан! А ја, а ти, ми смо исто што и његове акације, симболи породице која не постоји!

ИНГРИД: Воли он нас. Само је мало уморан. Истрошио се... Ти то још не разумеш, лудице једна.

БАРБАРА: Нећу више ништа да разумем.

ИНГРИД: Заказао је и мали тениски турнир. Знаш како воли да буде тачан. Пожуримо сада...

БАРБАРА: *(Ојоро)*
Ми смо његова забава после фабрике, или кад извезе нови контингент... Контингент смрти, мама! Ја знам шта он ради. У школи су ми наденули надимак Бабука. Мрзе нас као што се мрзе убице...

ИНГРИД: Завиде нам.

БАРБАРА: Ти ме уопште не чујеш! Тако си далеко... Нећу више овако. Ја имам право да бирам, иако сам богаљ...
(Зајлаче, ја крене с колицима на десно и са сцене оде)

Истовремено, Ингрид ишчезне у џами. Дневна соба се постепено замрачи, па се после неколико тренутака поново осветли. На сцени нема никога. На телевизијском екрану је рекламни музички "спот", који за мене џризори разарања и жртва, спасаца и полиције која је "на лицу места". Зачује се соноран глас сикера.

ГЛАС

СПИКЕРА: Снажна експлозија у лондонском метроу дело је терористе самоубице. Екипе за спасавање извукле су седамнаест мртвих, а у болницама је смештено најмање четрдесет повређених. Лекари се боре за њихов живот.

Поново рекламни "спот" с музиком, глас жене-сикера.

ГЛАС ЖЕНЕ

– СПИКЕРА: Ваше одојче је здраво? Наравно, оно једе беби-фуд "Корона" са витаминима афричког воћа!

Музика. Улази Адам Креб, здрав, добродржећи 55-годишњак који води рачуна о физичкој форми и лејом изгледу.

АДАМ: *(Ужурбано заокривљава дуљмећи на рукавима беле кошуље, загледа у насловну страницу новина. Мрмља љутијим)*
 Дођавола, дођавола, дођавола... Тај шљам новинарски хоће да натовари мени све ужасе овога света!... Нећемо тако, господо!..
(Зове, нервозно)
 Фреди!... Фреди!

Улази млад, ушећнути, сиротињски зраћен телесни чувар – лични возач Адама Креба, носећи сако његовог смокинџа. Његови покрећи су сиџурни, одају извесно самододрање.

ФРЕДИ: На услузи, господине.

АДАМ: Никакви новинари, никакви телефонски позиви! Нећу вечерас никога!..
(Показује му новине)
 Та хајка расте из дана у дан. Послујем са непожељним страним режимима! Кажу, са терористима!... Испоручујем онима који могу да плате. Шта могу кад не производим бонбоне!... Неко ми ради о глави, али тај неко ће зажалити кад ја покажем зубе!... Неће им успети да ме уклоне са тржишта!... Да ли је све спремно за вечеру?

ФРЕДИ: Јесте. Проверио сам, господине.

АДАМ: Имаћемо само три госта. Важан разговор у потпуној тајности. Аперитив, и одмах главно јело. Послуживаћеш само ти. Нико више!

ФРЕДИ: Разумем, господине.

АДАМ: Посматраћеш на мониторима шта се догађа у околини. Нећу изненађења, Фреди! Нека наши људи буду у шуми... Да ли се јављала Барбара?

ФРЕДИ: Није, господине.

АДАМ: Већ трећи дан!

ФРЕДИ: Сазнали смо да је са својим друштвом.

АДАМ: Скитнице и манијаци!

ФРЕДИ: Ако госпођица дође, да ли може да уђе овамо?

АДАМ: Рекао сам нико!

Зачује се звук аутомобилског мотора који се приближава. Затим лавез вучјака. Залутљивање вратица.

- НИЛСЕН: Новинари су ушли у траг вашим пословима. Молим вас, ви продајете средства за убијање “Алаховим сведоцима” и разним политичким фанатичима који ће пуцати у вас, у мене, у недужне људе! Ја, као државни тужилац, не могу да се оглушим о јавно мњење. Докази вас оптужују.
- АДАМ: Зар осим чињеница и “доказа” не постоје и неки виши обзири, господине Нилсен? Обзири према интересима овог друштва!
- НИЛСЕН: Ја сам правник, постављен указом управо зато да бих бранио законите интересе друштва.
- РЕН: Дозволите да се умешам. Овим путем никуда нећемо стићи. Ми, у дипломатији, волимо пречице, али кад то није могућно, бирамо вијугаве стазе које сигурно воде к циљу. Наш циљ је заједнички: да овај мој пријатељ, Адам Креб (боже мој!), уз миг владе и миг мог министарства, дотури понекад неколико диригованих пројектила и аутоматских пушака тамо некое ко нам може бити потребан. То свака добро организована држава ради, иако се јавно ограђује.
- НИЛСЕН: Наша влада и парламент једнодушно су се определили да неће подржавати терористе, фундаменталисте, сепаратисте, црвене и црне револуционаре и све друге субверзивне покрете. Шта ви хоћете од мене – да жмурим на ваше противзаконите послове, да будем ваш саучесник?...
- АДАМ: Дирљиви сте у својој безазлености и чистоти, Нилсене!
- РЕН: Добро, забога, нећемо ваљда буквално схватити званичне изјаве! Дозволићете да влада има своју тактику.
- НИЛСЕН: То није тактика, него дволичност.
- РЕН: Господине тужиоче, молим вас да свој суд о влади саопштите министру-председнику лично, а не преко мене!
- АДАМ: Значи ли то, господине, да ћете ме и даље гонити као криминалца?
- НИЛСЕН: На жалост, немам другог избора.
- МУНК: Имате, господине тужиоче. Послушајте једно старо полицијско њушкало. Тај избор се зове добровољно слепило. Зар не бисте, рецимо, могли да одложите овај случај за извесно време?... Назовимо то додатном истрагом. Пошаљите предмет нама, полицији, ради провере неких детаља. А то би могло прилично да потраје...

- НИЛСЕН: За кога ме ви сматрате, господине директоре? Ја сам лично под заклетвом. Ја имам своју част.
- РЕН: Али, немате политички угао посматрања. А то може бити врло опасно.
- НИЛСЕН: За кога? За господина Креба или можда за мене?
- РЕН: За све нас. Крутост није врлина високог чиновника. Вама бар не морам објашњавати да овим светом дувају различити ветрови, да има добрих и лоших терориста. Наш Адам је настојао да тргује са добрима, зар не, Адаме?...Ако се нека пуцаљка омакла на другу страну, то је колатерална грешка!
- НИЛСЕН: Нека се то онда обнародује.
- РЕН: Па да нам опасност као ветар дуне у сваку улицу? Не, господине Нилсен. Ми повлачимо конце према нашим потребама.
- НИЛСЕН: Ако мислите да сам и ја на вашем концу, морате ме сменити.
- РЕН: То уопште није искључено, драги мој. Мораћемо да причекамо мање упадљиву прилику.
- НИЛСЕН: Ви ми претите? Одакле вам право да овако са мном разговарате, Рен? Ја нисам ваш секретар. Иза мене стоји тридесет година јуристичке праксе без и једне мрље!
- РЕН: И ваша партија! Мислите да не знамо зашто сте тако “поштени”?
- НИЛСЕН: Ја не припадам ни једној партији. То је инсинуација!
- РЕН: Припадају они који вас подржавају и за које радите. Верујете да ћете оптужбом против Адама Креба компромитовати владу и помоћи опозицији на изборима. Не заборавите, и влада и опозиција кусају заједничку чорбу, Нилсене.
- НИЛСЕН: Ја припадам само својим уверењима.
- РЕН: Било би боље да је обрнуто. Онда бисте могли да промените уверења према животној реалности. А реалност је да вам пружамо руку. Са озбиљним изгледима на портфељ у влади...
- НИЛСЕН: То прелази све границе! Ја нисам кол-герла, господине...
- АДАМ: Молим вас, Нилсен! Саслушајте ме. За мој концерт ради седамнаест хиљада људи. Они хране шездесет хиљада гладних уста. Шта би се догодило кад им ја не бих обезбедио посао?

- НИЛСЕН: Обезбедите им неки други посао.
- АДАМ: Шта, на пример?...Да производим бицикле за Кину? Или шпaгeтe за Италију? Тржиштe је подељено и засићено, што у ваш ум не допире. Концерн Креб већ двадесет година производи оружје. Освојена је технологија, квалитет, ре-номе!... Шта ја могу кад већ годинама нема правог рата! Комунисти и ислам су моја једина шанса. Како то не разумете?...
- НИЛСЕН: Жао ми је, господине Креб. Ја немам ништа лично против вас. Али, оптужница за недозвољени експорт оружја не може бити обустављена.
- АДАМ: Ја сам извозио оружје и тамо где је претила опасност демократији.
- НИЛСЕН: *(Иронично)*
Наравно, из филозофских побуда!
- РЕН: Али, за име света, тај судски процес је међународни скандал! Навлачите на себе велику одговорност!
- НИЛСЕН: Не плашим се одговорности.
- АДАМ: Колико знам, плата државног тужиоца није довољна награда за толику правдољубивост?
- НИЛСЕН: *(Погађа куда Адам циља)*
Састављам крај с крајем.
- АДАМ: Зашто не бисте прешли к нама, Нилсене?
- НИЛСЕН: У вашу фирму или у партију господина Рена?
- АДАМ: У круг способних људи коме припадате.
- НИЛСЕН: Тај круг, како ви зовете своје партнере, веома је бламиран. Читајте новине. Осим тога, ја бих вам покварио имовински просек.
- АДАМ: Ако је новац у питању...
- НИЛСЕН: У питању је непоткупљивост, господине Креб. Није све на продају.
- АДАМ: Ко то каже?
(Губи живце, цeyићи)
Само је цена у питању! Колико кошта та ваша лажна лојалност?
- НИЛСЕН: Много, Креб. Толико да ви то не можете платити.

- РЕН: У реду, у реду. Најзад, како желите. Ми смо вам понудили сарадњу.
- НИЛСЕН: Опет претња?
- РЕН: Опомена.
- НИЛСЕН: Немам више шта да вам кажем, господо. Свако мора да врши своју дужност. И да чист, колико је могућно, напусти ову Долину суза. Макар ради своје деце.
- АДАМ: *(Љућинио)*
Шта је то чисто у вашем животу? Затварали сте очи пред кривицама оних ваших и користили се законом да ударите по другима. Носите ви мајмуна на глави, Нилсене, који се кези исто као и овај мој!
- НИЛСЕН: Лаку ноћ, господо.
(Климне свима главом, с намером да ѿђе)
- АДАМ: А вечера?... Господине Нилсен!... Ви сте први пут у мојој кући...
- НИЛСЕН: И вероватно последњи. Мислим да је боље да се повучем.
(Бладо се наклони и оде)
- РЕН: Идиот!... Тај би да се сви сурвамо у провалију у име његове заклетве!...
- АДАМ: У ком свету тај живи! Зашто сте ми тог месечара, ту свилену бубу, довели овамо кад сте знали да неће да попусти? И како је он уопште доспео на место тужиоца?... Та некооперативна будала!... Ти си ми одговоран за њега, Рен!
- РЕН: Покушавам да га схватим. Афера Креб је примамљив залогај за једног каријеристу.
- АДАМ: Афера Креб?... Молим вас, то није, то не сме бити никаква афера! Не дозвољавам...
- РЕН: Слажем се с тобом, драги мој Адаме. Али, новине већ брује!
- АДАМ: Мора бити да постоји неки излаз. Ја сам увек проналазио излаз. Нећемо ваљда дозволити да државни тужилац нарушава интересе државе.
- МУНК: Тај параграф на две ноге ништа не разуме!
- АДАМ: Ја имам индиректну сагласност министра-председника!
- РЕН: Не препоручујем ти да на томе инсистираш. Влада званично ништа не зна о твојим испорукама. И неће да зна, упамти!
- АДАМ: И ти покушаваш да се извучеш, је ли?
- РЕН: Промениле су се околности.

- АДАМ: Пазите вас двојица. Ја сам вас створио, ја могу и да вас згазим.
- РЕН: Ми смо отплатили свој дуг, Адаме. Нико никоме овде не дугује.
- АДАМ: Дугујеш ми, Викторе, сваку степеницу свог успона. А и овај Мунк који ћути као говно.
- МУНК: Без панике, господо.
- РЕН: Ја сам учинио све што сам могао. Ја нисам крив што су твоји купци окренули пушке против нас. Не заборави да сам стајао иза тебе свих ових година. Влада је била невидљиви ослонац Концерна Креб. Али, кућа је почела да гори...
- АДАМ: А мишеви да беже!
- РЕН: Знаш, Адаме, неки људи су већ помало сити скривалица од јавности.
- АДАМ: Да ли то говориш ти, амбасадоре, или је то порука твог министарства?
- РЕН: Схвати како хоћеш. Само немој говорити да си напуштен.
- АДАМ: Ако ја паднем, оклизнуће се многи. Поручи твојим шефовима да моја производња не сме да стане. Концерн Креб снабдева и армију ове земље.
- МУНК: Господо, мислим да од међусобног оптуживања нема користи.
- АДАМ: У праву си, Мунк. Ти ми једини можеш помоћи. Реци ми као искусан полицајац како да изиђем на крај с оном врећом закона која ми прети?
- МУНК: Та врећа је на путу и вама и влади, зар не, амбасадоре?
- РЕН: На изванредан начин да. Нилсен је напросто неурачунљив.
- АДАМ: Смирите га онда, доврага, како год знате! Склоните га!
- МУНК: Важно је никада не губити главу. Да ли сте некад видели шкорпију кад јој запрети смрт? Отровним жалцем убије себе, ако нема другог излаза.
- АДАМ: Молим вас да разговор наставимо за столом. Изволите...

Одлазе десно. Затимљење. Сасвим најпред лево сной свейлостии обасја Барбару и њене пријатеље: весели ђар Кајалин – Курји. Барбара сад има 22 године. Кајалин је нешто старија, изазовно грађена, небрижљиво одевена и помало луцкаста. А Курји – дежмекасти, крајковид, сјадало. Сви су нацврцани.

- КУРТ: Јухууу! Стигли смо пред ваш акваријум, нимфо! Зар нас нећете позвати да се мало поквасимо на растанку?
- БАРБАРА: Разуме се да хоћу. Али морате бити нечујни.
- КУРТ: Претворићу се у испрдок.
- КАТАЛИН: Мора бити да је моћно код тебе? Кажу да немате чак ни браве на вратима?
- КУРТ: Шта то кењаш, Каталин? Како не би имали браве!
- БАРБАРА: Врата се сама отварају...
- КАТАЛИН: Кажу и да у клозету не вучете воду, него све иде само... Шта уопште радите с рукама у тој кући?
- КУРТ: Убијају муве и броје лову!
- БАРБАРА: Мува такође нема. Толико је стерилно да немају на шта да слете.
- КУРТ: Кад ми уђемо, добиће прилику. Заударамо на цркотине, што и није чудно с обзиром да три ноћи тумарамо тражећи себе. Лако је теби, Бабс. Ти знаш ко си: ћерчица позлаћеног ћалета који безазлено куцка касетне бомбице. Да ли помишљате и на неутронку? Фина, господска посла!... А ко сам ја? Ординарни сексуални сервис: две имућне бабе месечно за стан, храну и кока-колу!
- КАТАЛИН: Лажеш, ђубре дебело. Он је комплетан идиот!
- КУРТ: А ти, Каталин, ко си ти? Глупава попишуља из јебеног предграђа!
- КАТАЛИН: Све лепше. Идемо, пијан си... Свратићемо други пут, Барбара.
- КУРТ: *(Дере се)*
Барбара, нимфо, певаћу ти нову песму. Ти си права цура за поезију, кад се петљаш с оваквом багром...
- КАТАЛИН: Кад није пијан, ја му дођем као његов лични протест против капитализма. Али, после вечерашњих свињарија смањићу ти дозу..
- КУРТ: Пића или рибе?... Знаш, Каталин, највише волим да будем на теби – пијан. Онда је то као да сањаш на дну чамца, љубави.

Из шаме у дубини јојави се Бенедетио, који им се придружи. То је млад свеићеник католичке цркве, интелигентног лика. Суздржан, шакћичан.

БАРБАРА: О, Бенедето! Откуд ти?...

БЕНЕДЕТО: Тражио сам те, па како те нигде није било...

КУРТ: *(Измолјава се, наглашавајући сваку реч)*
Ко је господин у црном оделу бледог лика?

БАРБАРА: Курт, престани сад. Мој рођак има друкчије појмове.

КАТАЛИН: Је ли? Штета. Баш је згодан.

БЕНЕДЕТО: У својој слободоумности морали бисте да допустите да постоји неко ко жели да живи на устаљени начин.

КУРТ: Све што је устаљено – смрди: баре, кафилерије, мртвачнице, фабрике, цркве, сиротиња, салони за улепшавање паса, бензинске пумпе, неопране ноге и уста средовечне господе. Списак је уствари много дужи и обухвата већину савремених институција.

БЕНЕДЕТО: Да ли сте открили начин како се може живети без њих? Рецимо, без кафилерије?

КУРТ: Разуме се. У том случају паса би било толико много да би пождерали господаре и остварили социјалну револуцију. А да при том ни један метак не би био испаљен!

Барбара и Каталин се смеју.

КАТАЛИН: Ти си одиста луд, Курт.

КУРТ: А како бисмо живели без вас и ваше цркве, монсињоре? Без вашег терминала из кога се креће у рај, сви бисмо били приморани да гмижемо по овоземаљском паклу на вјеки вјеков.

КАТАЛИН: *(Смеје се)*
Како да не волим ову будалу!

КУРТ: *(Жовијално ојонашајући манир ојмених грађана)*
Љубим руке, милостива... А ову песму посвећујем теби, музо моја са ђубришта!
(Реципиује)
Питаш ме куда лутам с ветром,
док трамваји пију таму града иза наше куће;
У ноћи и грозници, док с Паулом и Цимом,
тражећи фикс и цуре што истину о себи на поду
страћаре нађу,
Певамо оду о метроу, и са знаком детелине
у празном срцу,

исколачених очију под неоном,
 бљујемо једни на друге о вашој лови, господине,
 о танком чају за самоубицу
 и тупом погледу војника-повратника
 што за изгубљеном руком шапће.
 Ја лудим од жеље да заријем нокте
 у лице вашег света.
 Да вам здерем кожу, у ноћи и грозници,
 с Паулом и Џимом,
 под светлошћу неона док ветар сузе баца
 на ђубриште предграђа, тамо, иза насипа...
(Крајак ђајац)

БАРБАРА: Твоје?...Није лоше.

(Бенедећу)

Курт је посебан случај. Сваког дана склепа песму.

БЕНЕДЕТО: Песник гнева и побуне!... Једно питање, маестро: да ли су ти стихови из срца?

КУРТ: Но, Сир! Из леве ципеле која има рупу. Улазе у мене одоздо, с блатом. Шта ћете, свако има неку ману. Или је зрикав, или клептоман, или поп.

БЕНЕДЕТО: Или озлојеђени синчић који песмице пише на полеђини татине чековне књижице!

КУРТ: Хоћете моју биографију? Лепо. Дојен, храњен, школован милосрђем ближњих. Непознати дародавци, осмеси без љубави, плехани тањира с поклоњеном чорбом под распетим Христом. И још неколико сличица: Курт шета господске псе, Курт избацује сплачине из ресторана, Курт шеви бабе, Курт купа мртваце, Курт учи у подземној железници, Курт се брани од педера који му нуде "bed and breakfast"...

БЕНЕДЕТО: Занимљиво.

КУРТ: А ви сте, велечасни, свакако висили на татином пимпеку?

БЕНЕДЕТО: На жалост, није било ни тате, ни... како сте то рекли?

КУРТ: Онда дувамо у исто говно, с тим што је моја страна мало више шупља!

КАТАЛИН: Досадан је једино кад цмиздри о свом сиромашном детињству и мртвим родитељима. Као да је од живих неко видео користи!

КУРТ: Каталин, дарлинг, опет филозофираш. Један ђуран је црк'о кад је почео да мисли...

Појављује се Фреди.

ФРЕДИ: Мени је жао, госпођице...

КУРТ: Ко је овај балетан?

БАРБАРА: Ради за мог оца. Његов лични громобран.

ФРЕДИ: Ваш отац је наредио да никога не пуштамо близу куће.

БАРБАРА: Зашто?

ФРЕДИ: То ћете њега питати, госпођице. Моје је да вас замолим да вашим пријатељима кажете да се што пре удаље.

КУРТ: Ништа од пића, Каталин. Идемо у неку бољу крчму. Овде ионако послужују течни експлозив!... Бабс, сретћемо се у среду код Клауса. Призивамо духове Маркса и Мухамеда! Какав дует, а?

(Махне руком у знак поздрава и оде загрљен са Каталин)

БЕНЕДЕТО: Само неколико речи с тобом, Барбара.

БАРБАРА: У реду је, Фреди.

ФРЕДИ: Лаку ноћ.

(Удаљава се, поштом љажљиво осмотри Бенедетта)

БАРБАРА: Одавно те није било. На жалост, не могу те позвати на вечеру.

БЕНЕДЕТО: *(Иронично)*

Што? Штедите на храни?

БАРБАРА: Чуо си, мој отац не жели вечерас никакво друштво.

БЕНЕДЕТО: Ни ја не желим његово друштво. Већ пуних десет година. Богати ујак се и онако стиди сиромашног сестрића-теолога.

БАРБАРА: Погрешно га тумачиш. Он напросто нема времена ни за кога.

БЕНЕДЕТО: За мене у тој кући постојиш само ти. А о теби, драга рођако, шире се којекакве приче...

БАРБАРА: И због тих прича гневни пастир вреба заблуделу овчицу?

БЕНЕДЕТО: Чуо сам да се виђаш на неким местима...

БАРБАРА: Јесте, моја душа је у најозбиљнијој опасности. Шта ти заправо хоћеш? Исповест?

БЕНЕДЕТО: Искрен разговор. Као онда кад си била непокретна, и кад смо умели сатима да откривамо једно другоме своје мисли.

- БАРБАРА: Јадни Бенедето! Ти си још заљубљен у мене!
- БЕНЕДЕТО: Никада тако нешто нисам рекао.
- БАРБАРА: Јеси или ниси заљубљен?
- БЕНЕДЕТО: Ја сам веран Христов војник, Барбара.
- БАРБАРА: Понекад ми миришеш на дезертера, војниче.
- БЕНЕДЕТО: На пример кад?
- БАРБАРА: На пример кад ме призиваш врлинама и притом меркаш као певац коку!
- БЕНЕДЕТО: Променила си речник. Она друга Барбара се молила и читала је поезију. Сањарила. Сећаш се:
 “Novis te cantabo chordis,
 O novellatum quod ludis
 in solitudine cordis...”
- БАРБАРА: Она друга Барбара је била паралитичар. Изишла сам међу људе после четири године. И нисам пронашла много поезије. Говор срца!.. Шта би ти с овим светом? Да га држиш у нетакнутом ужеглом стању, обећавајући му вечни рајски коитус са малим нежним анђелима!
- БЕНЕДЕТО: *(Видно узбуђен)*
 Има ли у теби још стида?
- БАРБАРА: Ни мало, лепи, посвећени рођаче.
- БЕНЕДЕТО: Чуо сам да водиш слободну љубав?
- БАРБАРА: И то, кад ми се прохте!
- БЕНЕДЕТО: Зар је то начин да се свет промени?
- БАРБАРА: То је моја слобода.
- БЕНЕДЕТО: Слобода у калу и блуду! Смешна си у улози превратника!
- БАРБАРА: А ти у улози милосрдног миротворитеља. Заборавио си оно лето кад су нас послали у планине?.. Био си већ свештеник. Ја сам имала само шеснаест година...
- БЕНЕДЕТО: Молим те...
- БАРБАРА: Сад ћу вам скинути чакшире, Христов војниче, и показати вас свету у свој наготи ваше дволичности!
- БЕНЕДЕТО: Ти си безобзирна!

- БАРБАРА: Дакле, путујемо нас двоје ноћним возом. Седимо у замраченом купеу. Ти дрхтиш од страха и слатког ужаса. Је ли тако? Твоја рука креће у лов... Зар не?
- БЕНЕДЕТО: Јесте, па шта!
(Пауза)
Додиривао сам те... И знао да се претвараш да спаваш. Ти си ме изазивала!
- БАРБАРА: Волела сам твој додир.
- БЕНЕДЕТО: То је прошлост. Ја сам после кажњавао себе... зато што сам у сну уживао с тобом. Разумеш?
- БАРБАРА: Ипак, било ти је лепо?
- БЕНЕДЕТО: Спирао сам те леденом водом са своје коже. Мучио тело пењући се стотинама пута на звоник.
- БАРБАРА: И – какав је резултат? Где смо сада?
- БЕНЕДЕТО: Вратио сам се богу.
- БАРБАРА: Лажеш, Бенедето. Нигде се ти ниси вратио. Ти гориш од љубоморе, драги мој. Прогања те себична мисао да припадам другима. Да, спавам с њима, безочно, без љубави.
- БЕНЕДЕТО: Coito, ergo sum!... Парим се, дакле постојим! То је ваша анимална идеја- водиља!
- БАРБАРА: Наша и твоја, Бенедето! И ти си наш. Зашто не будеш оно што јеси?
- БЕНЕДЕТО: Јесам да жедни добију воду, да хлеб и вино имају и они што су без новца, као што је Христ учио. Али, не силом, не гадостима и злочинима. Добротом, Барбара! Овај ружни свет промениће људски ум, вера, праштање и разумевање.
- БАРБАРА: Ниси на проповедаоници, лудаче. Кога покушаваш да обманеш? Себе?...Пљували су те, унижавали, постао си поп зато што си морао. Што су те бесплатно школовали. И ти би да рушиш, али не смеш, јер су те импрегнирали библијом, надом у спасење! Од те наде дневно умире од глади петнаест хиљада деце!.. Ти си наш, Бенедето!
- БЕНЕДЕТО: (Изненада је обгрли око ногу)
Помози ми!...
- БАРБАРА: (Милује ђа њо коси)
Прво сам себи помози. Одлучи се.

БЕНЕДЕТО: Како?...

(Рида)

Живим између два пакла – овог око нас и оног непознатог!

БАРБАРА: Опасно брљаш, драги мој. Хајде, охрабри се.

(Придиже ђа, он устјаје)

Устани. Препарирали су те као пуњену птицу. И мене су хтели... али, ја знам, Бенедето! Знам! Придружи се нама!

БЕНЕДЕТО: Лудом песнику и блудници, онима што су малочас били овде?!

БАРБАРА: Мени.

Зачује се брујање аутомобилског мотора које се удаљава. Долази Фреди.

ФРЕДИ: Госпођице, ваш отац захтева да одмах уђете у кућу.

БАРБАРА: Реци му да долазим.

Фреди се понавља.

БАРБАРА: Јавићу ти се. Иди сад.

Бенедето је пољуби у образ и оде. Светлост обасја собу за дневни боравак. Гости су отишли. Адам је раскотоњен, скинуо је сако и лејшир-машину. Припаљује цигарету у џепу кад Барбара закорачи према њему.

АДАМ: Ноћна дама је коначно пронашла своју кућу.

БАРБАРА: Одлучила сам да се одселим.

АДАМ: Куда?...Зашто?

БАРБАРА: Ова стаклена кутија није за мене.

АДАМ: Кућу је градио најбољи архитект. Њене слике су објављене у свим илустраним ревијама. Она је као драгуљ бачен у траву...

БАРБАРА: Споменик твоје моћи и вечне зиме!

(Покаже руком на новине које су остале на столицу)

Зар ниси видео ове фотосе? Унакажена тела, спржене људе...

АДАМ: Читала си?... Није баш тако како они пишу. Битанге! Живе од мене! Могу да их уништим. То ћу и учинити кад се ово заврши... Адам Креб да им буде тиражни мамац! Сит сам новинарских шакала. А и ти би могла да се оканеш вечитих сумњи и прекора. Теби говорим, чујеш ли?

- БАРБАРА: Шта хоћеш од мене?
- АДАМ: Хоћу, прво, да се пристojно понашаш према свом оцу. Хоћу, друго, да све измериш пре него што станеш уз оне који су против мене. Хоћу, треће, да знам где проводиш време кад ниси у овој кући!
- БАРБАРА: Забринут си због мене или себе?
- АДАМ: Три дана те није било. Ниси се јавила ни телефоном. То не приличи...
- БАРБАРА: Кћери једнога Адама Креба, господара живота и смрти!
- АДАМ: *(Сјуушїїа ѿон, ѿомирљиво)*
Твоје здравље, Барбара! Ти си била...
- БАРБАРА: Богаљ! Реци слободно, била сам богаљ! А можда ћу опет бити.
- АДАМ: Кажњаваш ме, је ли?
- БАРБАРА: Тебе? Ти си некажњив.
- АДАМ: Шта се то с тобом догодило? Како то разговараш са мном?
- БАРБАРА: Ништа се није догодило, тата. С нама и око нас је увек исто.
- АДАМ: Не браним ти да располагаеш својим временом. Али, мораш водити рачуна о себи. О томе у каквом се друштву крећеш. Новине ће једва дочекати да пишу о...
- БАРБАРА: Довољно пишу о теби. Моји нестaнци су незанимљиви. Водим дуге разговоре, слушам музику. А то никоме не шкоди.
- АДАМ: Шкоди теби, драга моја. Не свиђају ми се оне хермафродитске креатуре око тебе. Не изгледају ми ни мало музички!
- БАРБАРА: Они су студенти, уметници, интелектуалци...
- АДАМ: ... анархисти, левичари, антиглобалисти, исламисти, олош!
- БАРБАРА: Сувише си раздражљив. Ко је то долазио вечерас?
- АДАМ: Пословна вечера.
- БАРБАРА: Са наоружаним чуварима око куће!
- АДАМ: Позвао сам Нилсена и још неке људе.
- БАРБАРА: Тако? Успео си да га намамиш? Сигурна сам да је мамац био крупан.

- АДАМ: Шта хоћеш да кажеш?
- БАРБАРА: Купићеш га заједно са његовим “светим осећањем правде и законитости”?
- АДАМ: Како се усуђујеш, Барбара! Нико никога не купује. Поразговарали смо као људи.
- БАРБАРА: Ниси баш сигуран у себе овог пута? Плашиш се?
- АДАМ: Тај човек подиже тужбу против мене, доврага, као да сам некога опљачкао! А ја радим свој посао.
- БАРБАРА: Дакле, најзад неко кога не можеш сломити.
- АДАМ: Тебе то изгледа забавља?
- БАРБАРА: Помало.
- АДАМ: Све више ме подсећаш на твоју мајку. Ни она ме никад није разумела.
- БАРБАРА: Мама је за тебе била само реклама фирме.
- АДАМ: Ја сам је волео.
- БАРБАРА: А она је тебе трпела, као што се трпи чир у стомаку. Лепи фото-модел у пратњи магната! “Купујте ловачко оружје са ознаком Креб”! Ни оне ноћи кад је умирала ниси био поред ње...
- АДАМ: Није истина! Закључала је врата и спречила ме да уђем...
- БАРБАРА: Због силне љубави!
- АДАМ: Због лошег васпитања! Шта је она знала о рецесији и коњунктури? Ништа!... Ако не зграбиш нарудбине, љубав ти неће помоћи на берзи. Жене би само да блебећу о тричаријама... А ја, ја сам крварио и дању и ноћу, отимао сваку пару...Могла је да путује, доврага, могла је да чини што хоће, да лута по музејима...
- БАРБАРА: Сама!
- АДАМ: Сама, него шта! Као што је моја мајка била сама и имала своје дужности. Схвати, ја сам син свог оца, као што је и он био син мог деде. Концерн Креб није пао с неба! Ми смо га стварали, ширили се, остављали нешто иза себе. На нас се ова земља ослањала, као што се и данас ослања.
- БАРБАРА: Неуништива, добро навијена Кребовска опруга!

- АДАМ: Све је то шашаво, Барбара! Ја радим свој посао као што зубар вади зубе, или...
- БАРБАРА: ... или као штро целат веша!... Данас су најуносније нагазне мине. Шта ћеш с толиким новцем?
- АДАМ: Бацаћу га из авиона!... Нагазне мине нису криве што их неко подмеће људима. Оне су чисте као свака друга роба.
- БАРБАРА: А они који ће бити разнети у комаде сами су криви што не пазе где стају?!
- АДАМ: Ма, то су брбљања без смисла! Оптужују ме да тајно снабдевам оружје међународне терористе. А не пишу да снабдевам и оне друге који се боре против тероризма!
- БАРБАРА: Дивно! Каква свестраност!
- АДАМ: Добро, шта би ти хтела? Да се упишем у Војску спаса? Шта ће се променити ако мој профит шчепа конкуренција? Шта...? Као да људи тобоже могу бити срећни! Дај им пола света, тражиће другу половину! Дај им цео свет, тражиће Месец!... Гнушај ме се, ако хоћеш, али схвати да ти не можеш бити нешто друго од оног што сам ја!
- БАРБАРА: Морам.
- АДАМ: И не покушавај да глумиш социјалног реформатора, ни младог бунтовника. Теби и те како одговара начин живота који ти је дао твој бестидни отац!
- БАРБАРА: Хоћу да се одрекнем свега овога.
- АДАМ: Ти си... ти си сишла с ума!... Под чијим си утицајем, девојко? Ко ти сипа у главу те идиотарије?... Пази, мени ништа више није потребно. Тај новац је твој.
- БАРБАРА: Ово је почетак и крај сваког нашег разговора. Довикивање глувих!
- АДАМ: Довикивање уморних и пренадражених. Истуширај се и одспавај. И ја ћу. Знаш, рећи ћу ти нешто. Нико од нас не бира своје лице, тело, родитеље. Ја сам овакав. Уморни рис, на страни фабрикант гвожђурије за убијање. Док си била непокретна, у колицима, била си моја кћер. Шта се променило откако си поново проходала?
- БАРБАРА: Како сам ти само ишла на нерве са штакама!

- АДАМ: То није истина!
- БАРБАРА: Зашто си ме онда склањао од људи?
- АДАМ: Да се не би узрујавала. Био ти је потребан мир.
- БАРБАРА: Наследница моћне династије Креб не може да стоји! То је био твој једини пораз, признај!
- АДАМ: Било је и већих. Твоје оздрављење је моја највећа срећа, макар ме ти прогласила за канибала.
- БАРБАРА: (*Уздрхти, на ивици крика*)
Моје ноге су после сваке твоје пошиљке смрти отказивале све више. Сlike унакажених тела са телевизије усецале су ми се у мозак као бритва. На свакој нашој новчаници је кап људске крви. Ја нисам била хистерична, ужас, стид ме је убијао, паралисао...
- АДАМ: Којешта, дете моје! Доктор Ломан каже да је то с медицинске тачке чиста бесмислица. Парализа је била последица хистерије у пубертету. Кад су напади престали – ти си оздравила!
- БАРБАРА: Али, докле?... Тата, одрекни се тог крвавог посла, ја те молим...
- АДАМ: Добро, добро, знам – студенти показују прстом на тебе. Разумем. Предлажем ти да наставиш студије у некој другој земљи. Цео свет је твој.
- БАРБАРА: Нећу више да студирам.
- АДАМ: Шта си наумила?
- БАРБАРА: Хоћу да се спасем. Хоћу да чиним против! Против, тата! Сваког дана против!
- АДАМ: Преклињем те да се смириш, дете моје, и да пођеш у постељу. Оволико узбуђење није добро за тебе.
- БАРБАРА: Зар се ништа не може променити?
- АДАМ: Не лудуј. Много је година, много патње потребно да би пуж историје превалио милиметар. Ти га не можеш убрзати.
- БАРБАРА: А зашто не баш ја?... Због ових мојих ногу? Или зато што сам твоја кћи?

АДАМ: Иди сад да спаваш. Касно је. Сутра ћемо опет разговарати. Можда би могла да одеш некуда на краћи одмор. Раздражљива си... Лаку ноћ, дете моје. Некада бих добио пољубац...
(Слеagne раменима и изиђе)

С друге стране уђу у светлости Ингрид и њужилац Нилсен. Он је сад много млађи. Држе се за руке. Барбара за њих не постоји, јер су они у неком прошлом времену. Нилсен је обгрли око струка, привуче к себи.

ИНГРИД: Морисе, понекад си ми тако потребан.

НИЛСЕН: Само понекад?
(Љубе се)

ИНГРИД: Ја сам удата жена, не заборави.

НИЛСЕН: Шта ако нас ода Барбара..?

ИНГРИД: Она је још мала. Нема бојазни. Још не разликује људе...

Ингрид и Нилсен нестивају у дубини сцене. Барбара телефонира.

БАРБАРА: Хало? Бенедето?...Ја сам...Јесам те пробудила?.. Хоћу да пређем к теби...Знам да је то црква... Али, ја сам ти рођака, може се објаснити... Само неколико дана, док пронађем неки кутак. Молим те, Бенедето! Не могу више овако... Када?...Одмах, кроз пола сата... Таксијем. Сачекај ме на улици.

Затимњење. У мраку одјекну рафали аутоматских пушака. На илаину, свишћеном уместио завесе, пројектује се циновски фотос: троје-четворо наоружаних, маскираних људи, ојколило је аутомобил, изрешетан у шерористичком напад; из отворених врата испало је на илочник људско тело.

ДРУГИ ЧИН

Прејодневна светлост обасјава Адама Креба, полицајског инспектора Ерика Торпа и још двојицу полицајских агената, у соби за дневни боравак. Адам је у белој опреми за шенис. Његов рекеј је на фошељи. Он управо телефонира, док полицајци претражују кућу.

- АДАМ: Хало, молим директора полиције господина Мунка... Лео? Ја сам, Креб. Шта ово значи, доврага? Зашто си ми послао људе у кућу? Опкољен сам као Ал Капоне... Молим те, седи у кола и дођи одмах овамо! Ја то захтевам од тебе... Јасно?...
(Сјустии слушаицу)
- ТОРП: (Да знак главом двојици агената да изиђу. Они се удаље)
Ја вам се извињавам још једном, господине Креб. Издат је налог да извршимо претрес. Молим вас да ми кажете све што знате.
- АДАМ: Не знам ништа! И нећу да знам... Не покушавајте да ме умешате!
- ТОРП: На жалост, већ сте умешани. Морате нам помоћи. Угледне људе лове усред града као зечеве. И ви сте можда на реду!
- АДАМ: А шта онда ви радите, ви, полиција?
- ТОРП: Често смо немоћни. Те банде су непредвидљиве. Тужилац, господин Нилсен, отет је упркос опсежним мерама безбедности.
- АДАМ: Али, како ја могу да вам помогнем?
- ТОРП: Ако нам све кажете о другом животу ваше кћери.
- АДАМ: Она нема другог живота! То су подметања...
- ТОРП: (Мала пауза, фиксира погледом Адама)
Где је сада госпођица Креб?
- АДАМ: Рекао сам, верујем да је отпутовала. Била је веома узрујана, уморна...
- ТОРП: Никуда она није отпутовала. И ви то врло добро знате.
- АДАМ: Како се усуђујете да ме оптужујете за лаж, ви, како се оно зовете..?
- ТОРП: Торп. Инспектор Ерик Торп.
- АДАМ: Да ли ви то мене саслушавате, инспекторе? По чијем наређењу?

Улази Фреди, иакође у белој њениској ојреми, носећи рекеџ.

АДАМ: Данас нећемо играти, Фреди. Ова господа су нам покварила партију.

ФРЕДИ: Разумем, господине.
(*Наклони се и оде*)

ТОРП: Саслушавам вас по својој савести. У овом часу можда убијају једног од водећих људи ове земље, њеног државног тужиоца. А он је намеравао да подигне оптужницу против вас.

АДАМ: Пазите, ви... Шта хоћете да кажете?

ТОРП: Ништа, осим да траг до терористичког подземља води управо преко ваше кћери.

АДАМ: Доврага, ви сумњате да сам је ја послао да отме тог вашег Нилсена?! Па то превазилази чак и полицијску машту, то је сумануто и увредљиво!

ТОРП: Познајете ли њено друштво?

АДАМ: Сретао сам те младе блесане ту и тамо... Па шта онда?

ТОРП: Ти блесани припадају тајној “Пророковој армији слободе”. Удружени антиглобалисти и исламски фанатици, егзалтирана олош. Циљ – уништити безбожну “Империју зла”. Сасећи главе плутократске хидре и остварити Мухамедову визију вечног земаљског блаженства. Они подмећу експлозив, митраљирају, господине Креб!

АДАМ: Моја Барбара и ја немамо никакве везе с њима.

ТОРП: (*Вади из унутарњеџ џеџа две фоџоџрафије*)
Погледајте ове фотографије. Да ли некога препознајете?

АДАМ: (*Разгледа фоџоџрафије које Торџ сџуџиџа на сџџочиџ; заџреџаџиџен*)
Ово су Барбара и Бенедето, свештеник цркве Светог Себастијана!... Нећете ваљда рећи да је један свештеник...

ТОРП: Постоје и такозвани симпатизери. Нилсена су отели непознати младићи, њих двојица, и две девојке. Видео их је месар кроз прорез ролетне на својој радњи. Његов опис указује на извесну Каталин Шкlosedки, потрошача марихуане и мушкараца у неумереним дозама. И на вашу кћер, господине Креб.

АДАМ: Доврага..! И шта сад хоћете од мене?

Ужурбано улази дирекџор џолиције Лео Мунк.

- АДАМ: Лео!
(Поведе га најпред, како их Торѝ не би чуо)
Ово нисам заслужио, човече!... Ја морам остати по страни...
Не смеш ме увлачити...
- МУНК: (Нервозно)
Увукла те је рођена кћи. Кад смо разговарали последњи пут,
она није била поменута. Реч је била о Нилсену и...
(Тише, наглашавајући сваку реч)
... шкорпији која треба саму себе да усмрти...
- АДАМ: Нисам имао појма да Барбара... Веруј ми. Има ли наде да се
извуче?... Лео, помози ми. То ми дугујеш, чујеш ли! Молим
те, Лео...

*Заћамњење. Звоњава црквених звона, брујање орђуља и ѿошом жлас све-
ићеника праћен ехом, који казује Мисерере меи, Деус. Хор верника ѿонав-
ља њежове речи. Гласови црквеног обреда се ѿолако жубе. Кад се сасвим
ућишијају, свећлост ѿ обасја на десној ѿоловини сцене собу у ѿарохијској
кући цркве Свећог Себасћијана, која је зајраво део Бенедетовог сћам-
беног ѿросћора. Соба је ѿросћрана и сасвим скромно намеићена: дрвени
ѿод, бели зидови, обичан намеићај – један лежај у нереду, неколико
сћолица, сћо. На зиду велико расћеће. У ућлу ѿорћабл-ћелевизор и ѿри-
мус за кафу. На ѿолици књиће и ѿосуће. Сасвим десно, на зиду, ћелефон.*

*У соби заћичемо борце “Пророкове армије слободе”: Ахметћа – снажног
ћридесетћодитићака ћамне ћући, смркнућог, чак ћрећећећ израза лица,
који се никако не раздваја од машинске ћуишке; Молесћћа – брадаћћог
инћелектћуалца здеиасћће фижуре и млечне коже, коме краћковидосћ не
сметћа да делује ѿоузвано и смирено; Барбару, Каћћалин и Курћћа.*

*Оћмичари седе на сћолицама, ѿоду и лежају. Наоружани су аућћоматћима,
сада одложеним свуда наоколо. Курћћ је за сћолом, где завршава обед из
конзерве, служећи се ѿерорезом као виљушком. Каћћалин му додаје кафу у
ћаићрној чаши, очигледно ѿоследњу јер сви осћћали већ држе своје чаше у
рукама. Она седне ѿоред Курћћа. Не обраћају ћажњу једно на друго. На
екрану ћелевизора смењују се ћризори ѿолицјске инћервенције – леги-
ћимисање возача једног аућћомобила. Онда се ѿојави водићћел.*

ВОДИТЕЉ: ... Полицијске патроле претресају возила и испитују све
сумњиве пролазнике. Министар унутрашњих послова, го-
сподин Мајснер, изјавио је да опсежна истрага у којој уче-
ствују све распложиве полицијске снаге, до сада није дала
опипљиве резултате.

Молесћћо ућаси ћелевизор.

КАТАЛИН: Хтела бих да родим дете.

Нико јој не одговара. Пауза.

КАТАЛИН: Курт, хајде да направимо малог муцахедина. Шта кажеш?...
Сашила бих му врећу и стално га носила на леђима.

КУРТ: Боље две вреће. Обе за моја леђа у којима бих теглио и тебе
и дрекавче.

КАТАЛИН: Волиш ли ме, Курт?... Хоћу то да чујем.

КУРТ: Полудела си, шта ти је! Зар је ово прилика за љубавне
изјаве!

КАТАЛИН: Сад је прилика више него икад. Можда ћемо ускоро...

КУРТ: Добро, душо, ти знаш... Волим те, разуме се.

КАТАЛИН: Онда хајде да правимо малог Курта, истог таквог ћакнутог!
Хајде, хајде, хајде...
(Љуби га, умиљава се)

КУРТ: Зашто баш сада?

КАТАЛИН: Што да не? Кућа је велика. Ово чекање је иначе досадно...

КУРТ: Умири се.

КАТАЛИН: Онда ове ноћи, драги.
(Шапћом)
Биће нам лепше него икад...

Дуға пауза.

КУРТ: (Жели да забашури прећходни разговор пред друговима)
Знате ли ону причу: била три брата – Клим, Клем и Клам.
Клим се климао, Клем се клемио, а Клам клампарао...

Нико не реађује – прођао виц.

МОЛЕСТО: (Гледа на сати)
Зашто још нема Чапајева?

АХМЕТ: (Вади нешто из џепа и сипавља у усна, жваће)
Њуши ваздух.

КУРТ: Нешто му је спора њушка. Отишао је пре два сата.

МОЛЕСТО: Можда купује храну у супермаркету.

АХМЕТ: Не волим кад се неко негде изгуби.

МОЛЕСТО: Морамо да чекамо.

АХМЕТ: Као мишеви у лонцу.

- КУРТ: А лонац на тихој ватри! Наш Ахмет постаје мје Лафонтен!
- АХМЕТ: Ја се не бојим смрти. Смрт за вечну славу Пророковог имена је пут у џенет. Ако будем изабран да умрем, узнећу се динамитом међу своју браћу. Али несташе и они који погане сваку стопу ове земље.
- МОЛЕСТО: Из централе ће нам јавити шта да радимо.
- КУРТ: Много запиткујеш, Ахмете, а то није здраво за кожу по овом променљивом времену.
- АХМЕТ: Нећу да ме улове у овом буцаку. Централа ћути, везе ћуте, Молесто ћути. Да оглувиш од ћутања!
- МОЛЕСТО: Ћутање је наше прво правило.
- АХМЕТ: Али, док ми овде ћутимо, они напољу рију! Могу да упадну и да нас избуше. Нећу да умрем кукавички!
- МОЛЕСТО: Засад нико неће упасти. Све је смишљено и срачунато.
- АХМЕТ: Кад бели интелектуалци узму ствари у своје руке, неће бити добра. Зашто смо овог тужиоца отели, кад не постављамо никакве услове?
- МОЛЕСТО: Није твоје да о томе бринеш. Операција има јасан циљ.
- АХМЕТ: Не верујем никоме, миришљави. Шта да радим овде сатима...?
- КУРТ: Ухвати се за јаја и одиграј казачок! Јеби се! Само немој да будеш досадан.
- МОЛЕСТО: Доста је сад. Ја одговарам за операцију и наређујем да умукнете.
- Пауза.*
- КАТАЛИН: Еј, Ахмете! Јеси ли ожењен? Колико имаш жена?... Ово је баш блесаво – ништа не знамо једни о другима. Ја не знам ни ваша права имена. Зашто смо ми заједно с овим добровољним самоубицом?
- МОЛЕСТО: Имамо заједничког непријатеља: ММФ.
- КАТАЛИН: Он би да сатре све од Њујорка до Москве, да обреже папу, да жене веже за кревет с оним црним преко лица и да им пумпа милионе деце!... А ми, ми желимо смрт експлоатацији и неправди... истинску слободу и ништа више, је л' тако?
- КУРТ: Ако је човек ожењен и уз то терориста, мора да бира између жене и револуције, односно између два терора.

- КАТАЛИН: Тако? Зашто си ти уопште са мном, Курт?
- КУРТ: Зато што сам млад и наиван. И што у овој божјој рупи нема других жена. Осим Барбаре која се у целости предала револуционарном заносу!
- БАРБАРА: *(Чита неку књигу)*
Остави ме на миру.
- КАТАЛИН: *(Осветнички, Курту)*
Лепо. Мислиш да цркавам за тобом?... Знаш, сретнем недавно типа у подземној. Каже: “Здраво, рибице!” Искезио се. Ја онда одем кући и мучим се да се сетим ко је тај тип. Познат ми је, а не знам где сам га срела. И онда ми сине: то је један с којим сам се три дана туцала у мотелу! И то много боље него с тобом!
- Молесто и Ахмет се смеју.*
- КУРТ: *(Бесно)*
Ала је смешно! Кад не узме фикс не зна шта трабуња!
- БАРБАРА: Умукните! Хоћу да читам.
- КУРТ: Охо! Теоретска припрема за херојску смрт у подруму међу пацовима! Идејне потковице на најлепшим ногама које ступају у будућност.
- БАРБАРА: Престани да се бенавиш. За тебе и Каталин наша акција је циркуски програм са еротским нумерама.
- КУРТ: Тачно! Sex and Revolution! Поезија и смрт.
- БАРБАРА: Није тренутак за шалу. Кроз пола сата можда ћемо сви бити мртви у овој истој соби.
- КУРТ: Па шта? Нико од нас не очекује Нобелову награду за мир. Кладим се да сте ти и твој тата осигурани за случај смрти на високу премију!...Кад је Јулија, куја коју сам шетао као слободни уметник, ујела Макбета, једног ловачког цукца, осигурање је платило боговски. Могу тек мислити како би ти прошла...
- БАРБАРА: Курт, Адам Креб је мој отац. Не могу да поднесем твоју спрдњу.
- КУРТ: Госпођица се можда помало каје? А?
- БАРБАРА: Не кајем се, ту сам, с вама.
- МОЛЕСТО: Ми не бирамо своје родитеље. Од њих зависи да ли ћемо их волети.

Улази Чапајев – висок, кошчаїї, лукавої погледа, прекаљени борац, превалио четрдесетїу. Сви се умире. Гледају га с очекивањем.

КУРТ: Већ смо помислили да држиш концерт у полицији.

ЧАПАЈЕВ: Какав концерт?

КУРТ: Соло певања!

ЧАПАЈЕВ: Обишао сам околне улице. Ништа сумњиво. Људи седе у кафанама, деца се играју у парку. Хеликоптери нас траже по небу, а блиндирани аутомобили по земљи. Чешљају град, кућу по кућу.

КУРТ: Јеби га, никад нисмо били безбеднији!

ЧАПАЈЕВ: Заобилазе цркву. Овде нас чувају божја промисао и ауторитет Светог Себастијана...

Улази Бенедетто. Узнемирен је.

КУРТ: ... и – разуме се – будност и храброст часног оца Бенедета!

Бенедетто, не гледајући никога, прилази Барбари.

БЕНЕДЕТО: *(Усмиручавајући се због осталих)*
... Морате пронаћи друго склониште. Ово је посвећено тле. Примео сам вас на неколико часова, а ви сте овде већ трећи дан...

БАРБАРА: *(Мирно)*
Кад смо били деца, веровао си у чуда. Ми покушавамо чудо, разумеш?

БЕНЕДЕТО: Барбара, освести се! Страдаћеш... То је лудило!

БАРБАРА: Пружа ти се прилика да умреш са мном. То си хтео, зар не? Или се можда бојиш?

БЕНЕДЕТО: Не бојим се, већ се гнушам. Ви сте брутални. Треба се одрицати, жртвовати, а не убијати и отимати људе...

БАРБАРА: Ти твоји људи немају обзира према доброти срца.

БЕНЕДЕТО: Ја сам се заветовао да ширим веру у спасење, а не страх и патњу...

ЧАПАЈЕВ: Ућуткај тог попа, Молесто. Не само што хоће да нам преврне једног командоса, ову дамицу из боље куће, већ намерава и да нам откаже стан. Кажи му да не идемо одавде док не свршимо с тужиоцем...

БЕНЕДЕТО: Зар овде?... Молим вас да не скрнавите овај дом.

ЧАПАЈЕВ: *(Прилази му)*
 Шта је, духовниче? Зар не учиш твоју паству да правда
 стиже свако божје дете?

БЕНЕДЕТО: То је божја, а не људска правда!

ЧАПАЈЕВ: Правда је правда и нема власника.

МОЛЕСТО: Остави га, Чапајев. Не замерите нам, велечасни, што смо
 узурпирали вашу кућу. Отићи ћемо на време.
(Гледа на саи)
 Доведите га.

Курт и Ахмет изиђу.

БАРБАРА: Хоћемо ли да одредимо браниоца?

ЧАПАЈЕВ: Шалиш се, цуро! Ово је преки суд. Не водимо грађанску
 парницу поводом клевете у салону... Бранилац! Можда би
 му понудила и да се брани из слободе, уз кауцију од неко-
 лико милиона?

БАРБАРА: Какво је то суђење без права на одбрану?

ЧАПАЈЕВ: Нека се брани сам. Да ли би он нама дао право да се
 бранимо? Да им довикнемо преко њихове штампе и теле-
 визије да је њихов суд омча за будале..?

БАРБАРА: Али, ми не смемо...

*Курт и Ахмет уводе ошћеоџ шужоца Нилсена, у одећи која је била
 елегантна док се није изгужвала и исцетала. Из обуће су му извучене
 периле, а из панталона каше. Кошуља му је раскојчана. Неуредан је,
 необријан и уморан.*

КУРТ: Покушао је да отвори прозор...

ЧАПАЈЕВ: Зашто, уважени?

НИЛСЕН: Да бих удахнуо ваздух.

ЧАПАЈЕВ: И пустио неки крик евентуалним спасиоцима? Не заборави
 да је све узалудно. Увек бисмо имали довољно времена да те
 ликвидирамо. Ти си, братац, у рукама Армије слободе, која
 је прецизно предвидела, чак увежбала твоју судбину. Јасно?

НИЛСЕН: Зашто ми је одмах не саопштите?

МОЛЕСТО: Зато што ће ваша судбина делимично зависити и од вашег
 држања. Ово је револуционарни преки суд, пред којим ћете
 одговарати за прогањање часних и слободољубивих људи, и
 за прљаве услуге међународним изабљивачима.

НИЛСЕН: То је, ако се не варам, ваша оптужба? Сувише је произвољна, непоткрепљена доказима.

МОЛЕСТО: Нисмо тако вични састављању оптужби као ви, а и немамо довољно времена ни разлога да се бавимо правним финесама.

НИЛСЕН: Другим речима, хтели бисте да будем пошто-пото крив, како бисте ме могли убити без гриже савести?

МОЛЕСТО: Савест није ни вас никада много мучила. А да ли ћемо вас убити – како ви кажете – зависиће од много чега. Најпре од ваше спремности да јавно изнесете истину о корупцији правосуђа и да осудите своју прошлост.

НИЛСЕН: Да ли могу да седнем?

МОЛЕСТО: Изволите.

Нилсен седне на ивицу лежаја. Молесѿо, Чаѿајев и Ахмѿи седају око сѿиола, као нека врсѿа судскоѿ већа. Курѿи, Барбара, Бенедѿо и Каѿалин су расѿоређени наоколо.

МОЛЕСТО: Каталин!...
(*Каѿалин Укључи мали касѿѿофон и сѿусѿи ѓа на сѿио исѿред Нилсена*)
Господине Нилсене, сложићете се да према вама поступамо хумано и да нисте били подвргнути тортури?

НИЛСЕН: Осим што сте ме силом довукли овамо, одузели ми све што сам имао код себе, бацили ме на гвоздени кревет у мрачној соби, спречили ме да узмем лекове и присилили да једем храну која ми шкоди! Ја сам шећераш!...И што сте ме најзад претворили у сужња под претњом смрти, мене, часног човека који је вршио своју дужност по законима ове земље.

ЧАПАЈЕВ: Види, види, па он се љути!
(*Даје знак Каѿалин да уѓаси касѿѿофон, иѿио она одмах учини*)
Слушај ти, ниткове, много си нам срдит због неких ситница! На наш љубазни позив сигурно не би сам дошао овамо. Бољи кревет и бољу собу немамо – овдашњи хотелијер захтева одрицање и мучење тела ради спаса душе.

БЕНЕДЕТО: Мене не мешајте с вашим методама.

ЧАПАЈЕВ: Ко тебе меша, реч је о богу, попе!

- НИЛСЕН: Неће успети тај ваш план. Ако осудим пређашњи живот, на будући немам права. И није ми ни потребан. Зашто ми не бисте укратко рекли шта хоћете да постигнете?...Да ли је у питању новац?
- МОЛЕСТО: Нипошто, господине Нилсен. Ми се боримо не само против система који ви оличавате, већ и против вашег новца.
- НИЛСЕН: Не бих рекао, судећи по томе што пљачкате банке.
- МОЛЕСТО: То нису пљачке. Ми само узимамо део онога што је створено радом већине људи, да бисмо помогли управо тој већини да оствари мало више правде. Новац народа служи народу!
- НИЛСЕН: Дакле, револуционарно самофинансирање револуције? Ипак, ви вршите провале, сејете страх и присвајате туђе, што већина свакако не одобрава.
- МОЛЕСТО: Већина ништа не одобрава. Она је слепа и неосвешћена. Њу треба повести, њене буђаве узоре заменити бољим. Већина никад није у праву, већина је створила тиране.
- НИЛСЕН: Ипак, без те већине ви не значите ништа!
- МОЛЕСТО: Већина ће бити уз нас кад нам буде поверовала.
- НИЛСЕН: У шта да поверује?
- МОЛЕСТО: У нашу ослободилачку визију.
- КУРТ: Молесто, шта је ово – неки јебени универзитет!?
- ЧАПАЈЕВ: Удари га по зубима! Што му титраш јаја?!
- НИЛСЕН: Да прекратимо, шта намераваате са мном?
- МОЛЕСТО: Да вас натерамо да покажете право лице, и да то лице види ваша већина.
- НИЛСЕН: Поука о неморалу власти? Можда одмазда? А како ћете ме натерати?
- ЧАПАЈЕВ: Имамо више начина, будало.
- НИЛСЕН: У вашим сам рукама. Можете да чините са мном шта хоћете. Зашто не прекратимо ово понижавање?
- ЧАПАЈЕВ: Зато што одавно чезнемо за овим сусретом, па помало уживамо. Добићеш оно што заслужујеш, а по мени заслужио си смрт у говнима.
- МОЛЕСТО: Избећи ћете бруталност ако признате злочине ваших нало-годаваца.

- НИЛСЕН: Ви сте можда правник?
- МОЛЕСТО: Учио сам свашта по мало. Али ја сам сада онај ко пита, а ви онај ко одговара.
- АХМЕТ: Што му ово дозвољаваш...? Нећу да слушам та ваша учена срања! Заклаћу га пре твоје пресуде!
- НИЛСЕН: То је правда за коју се борите!
- АХМЕТ: Он нас изазива, Чапајеве!
- ЧАПАЈЕВ: Прво питање, тужиоче. Зашто подижеш оптужницу против Адама Креба и концерна “Фабекс”?
- НИЛСЕН: Зато што су прекршили закон.
- ЧАПАЈЕВ: Који закон, чији закон? Твојих газда! Зашто га ниси оптужио раније, кад је наоружавао Пиночеа, Иди Амина, Маркоса, Бокасу, Салазара и гомилу других диктатора и злочинаца?... Онда је био прав, а сад је крив кад понеку пушку дотури нама и нашим саборцима!
- НИЛСЕН: Одбијам да одговарам на ваша питања.
- ЧАПАЈЕВ: Видећемо. Много си ми храбар, Нилсене. То овде не вреди. Схвати да храбри не постоје. Постоје само они који ће се уплашити раније или касније.
- НИЛСЕН: Доказаћу супротно.
- ЧАПАЈЕВ: Кладим се да ћеш бити у говнима до грла. Каталин!... Додај му чашу.

Каталин приноси Нилсену чашу с беличастом течномешћу.

- ЧАПАЈЕВ: Попиј!...
- НИЛСЕН: Нећу. Шта је то?
- КУРТ: Коктел “Сере Нада у Долини сунца”.
- НИЛСЕН: Не можете ме приморати!
- ЧАПАЈЕВ: Ахмете! Курт!...
(*Они га држе, док се он очајнички оћима. Чапајев му силом сручи у усња течност*)
Попиј... све... Тако! Видиш да хоћеш!
- НИЛСЕН: (*С гађењем, згрченог лица*)
Фуј!...Одвратно. Шта је то?
- ЧАПАЈЕВ: Аперитив за наш главни јеловник.

НИЛСЕН: Шта сам то прогутао?

КАТАЛИН: Горка со у мало јачој дози.

ЧАПАЈЕВ: За пола сата бићеш усрани херој.

НИЛСЕН: Гадови!.. Глупаци!... То је срамно!...
(Пада на колена, ридајући)

Бенедетио одлази згрожен, пошито се прекрстио. Запамћење. У џами одзвањају гласови, помишани са какофонијом звукова коју чине аутиомобилски мојтори, полицијске сирене, рафали аутиомобилске пушке, крици, деформисана електронска музика... Круж светлости пада на Бенедетиа сасвим најред, који се моли клечећи.

БЕНЕДЕТО: “Господе боже, сведржитељу, ти си небеса разумом створио, и земљу на темељу њеном засновао; саздатељу и творче света, погледај на слугу твог... “ Господе, зашто моју молитву не примаш?!...
(Помећен, поново казује молитву)

“Господе, нек се постиде они који траже душу моју! Нек уступе натраг, и клоне ме се који ми зло желе!...”

Из џаме му пристићу Барбара. На њен глас Бенедетио устаје.

БАРБАРА: (Усплахирена, говори брзо и одрезно у страху да је неко не чује)

Бенедето... Молим те.. Ја нисам... нисам ово хтела... Ово је збуњујуће ... Јеси ли их чуо?... Жртвовала бих се за нешто добро, нешто велико, човечно... Мој отац је њихов, он је свачији, он је ... он је победио и терористе и антитерористе... и државе и герилу... Бенедето, шта ја овде радим? ...
(Плаче, заћури лице у његове зруди. Он је призрли)

Запамћење. Кад се сцена поново обасја, присуствујемо наставку “суђења”: Молетио и Ахмети седе за столом; Чајајев се уноси у лице Нилсену, који је у више него једном ситању – сломљен, понижен, изнемогао... Кајалин и Курти седе на поду. Бенедетио и Барбара управо уле. Ајмосфера је за смети више наелектрисана.

ЧАПАЈЕВ: (Грубо)

Дакле, причај сада о закону против опасних. Како мотрите људе, снимате их, пакујете њихове речи у полицијска досијеа, храните компјутере лажима! Причај о тим тајним очима које све виде, свакоме завирују у мозак!...

(Шчепа га за косу, баца му главу)

Ти си двоструко крив – као слугерања капиталиста који гони нас, командосе слободе, и као ушкопљени правдољубац који гони наше снабдеваче... Ти си продано ђубре!..

НИЛСЕН: (Сћење)
 То је срамно...Пусти ме... Ништа нећете чути од мене...
 (Нервни напад, скочи, оджурне Чајајева, па насрне на њеџа;
 Ахмеј, Молесио и Чајајев за силом поново посаде на ивицу
 лежаја. Он се гневно оћима)
 ...Свиње!... Подлаци!... Пробисвети! Убијте ме ако сте љу-
 ди... Што ме мрцварите!
 (Виче)
 Ја сам Морис Нилсен, а не улични вагабунд! Ја сам државни
 тужилац, ви, олошу!... Чујете ли!

МОЛЕСТО: Каталин!

*Каталин хитро донесе сјремљени шћриц са серумом. Ахмеј и Курћ
 снажно држе Нилсена, који се оћима, док му је Чајајев руком заћућио
 усћа.*

НИЛСЕН: (Оћимајући се, пошћо повремено усће да збаци руку Ча-
 јајева)
 Шта ћете са мном... Нећу!...Пустите ме, свиње, идиоти...

АХМЕТ: Не кршти, јуначино!

КУРТ: Ово је за ваше здравље, милостиви. Каталин, боди!

*Ахмеј и Курћ савладају Нилсена, који се и даље узалуд шћрза. Мучан
 шћризор. Каталин му задићне рукав и да ињекцију. Чајајев му поново
 зачћи руком усћа, како би за сћречео да виче. Молесио сћоји замишљен
 по сћрани, док се Барбара шћлашљиво шћриљубила уз слећеноџ Бенедетћа.*

НИЛСЕН: (Пошћо за поусће, роћћући)
 Шта сте ми то дали?... Зашто ми то чините?

ЧАПАЈЕВ: Серум пристојности. Вакцина против глобалистичког бес-
 нила.

НИЛСЕН: То је срамно, одвратно!... Ја сам добар човек...

БЕНЕДЕТО: (Према небу, склоћљених руку, мрмља)
 Господине наш, Исусе, сине божји, умилостави јаросне и
 гневне, помози невољнима, исцели и утеши мученике...

ЧАПАЈЕВ: Умукни, попе!

БАРБАРА: Молесто, теби је поверено да водиш операцију... Преста-
 нимо сада... Није нам дозвољено да га подвргавамо тор-
 тури... То није наш начин...

ЧАПАЈЕВ: Види малу! Али, није ни њему дозвољено да нас зајебава!
 Уосталом, о томе ми одлучујемо...

- БАРБАРА: Да, ми сви заједно, као ћелија. Ми смо једно!
- ЧАПАЈЕВ: Језик за зубе, госпођице. Не занимају нас ваше сентименталности. Ни ваши буржујски обзири.
- КАТАЛИН: *(Чапајеву)*
Како смеш?...
(Молесту)
Ко му је одобрио да вређа другове? У Пророковој армији слободе сви смо једнаки.
- МОЛЕСТО: Бенедето, изиђи.
- Бенедето, који се све време молио, послушно пође према излазу.*
- ЧАПАЈЕВ: И пази, попе, да те овога пута твој бог не превари! Ако учиниш неку глупост —претворио си себе у светог мученика Бенедета. Зато, памет у главу. Разумеш?...Ти нам одговараш за њега, Барбара.
- Бенедето изиђе.*
- МОЛЕСТО: Чапајев, опомињем те да сам ја командир ћелије. Дакле, господине тужиоче? Постављено питање још важи...
- НИЛСЕН: *(Сломљено)*
Које питање..? Немојте ме мучити. Ја сам већ стар човек. Целог живота радио сам за ову земљу.
- МОЛЕСТО: Нећемо вам ипак подићи споменик.
- ЧАПАЈЕВ: Храброст ти више није јача страна?
- МОЛЕСТО: Ни нас нису мазили у вашим казаматима.
- НИЛСЕН: *(Све безвољније, немоћније)*
Шта сте ми то убризгали..?
- МОЛЕСТО: Мала доза скополамина. Такозвани серум искренности. Али, не бојте се. Његово једино дејство је против јаке воље и тврдоглавости.
- ЧАПАЈЕВ: Бићеш као јагње, па ћемо се лакше споразумети.
- БАРБАРА: Дозволи да му ја поставим питање.
- МОЛЕСТО: Питај.
- БАРБАРА: Ви познајете мог оца, Адама Креба. Требало је да подигнете тужбу против њега. Зашто то нисте учинили?
- НИЛСЕН: Зато што сте ме ви спречили.

- БАРБАРА: Да ли оклевате из личног убеђења или зато што се бојите одмазде?
- НИЛСЕН: Ни једно ни друго. Адам Креб је крив по закону.
- БАРБАРА: А како је избегао закон и вашу правду кад је радио по вољи владе и продавао оружје “нашим добрим терористима”?
- НИЛСЕН: Госпођице Креб, ја сам у немогућном положају. Гонио или не гонио вашег оца, ја сам у сваком случају дивљач за одстрел. Лудило је безгранично, сваки смисао је изгубљен... А шта ћете ви овде?
- АХМЕТ: Ко ти је дозволио да питаш?
- БАРБАРА: Шта вам је Адам Креб понудио да одустанете?
- ЧАПАЈЕВ: Ово су лична питања...
- МОЛЕСТО: Одговорите, Нилсене!
- НИЛСЕН: Ништа ми није понудио.
- БАРБАРА: Лажете. Били сте у нашој кући. Колико ја познајем свог оца, покушао је да вас придобије.
- НИЛСЕН: То више није важно.
- БАРБАРА: Знала сам! Пристали сте..?
- НИЛСЕН: Ваш отац и ја не можемо имати ништа заједничко.
- БАРБАРА: Али, признајте забога, то вас може спасти, јер Пророкова армија слободе види у њему свог сарадника.
- НИЛСЕН: А кад признам, убићете ме што нисам оптужио сарадника светског империјализма!... Он сарађује и са једнима и са другима, девојко!...
- БАРБАРА: Тај шугави покварени систем!
- НИЛСЕН: Шуга тог система је и на вашим леђима. Мене не можете уверити да вам је овде место. Кребова кћи – терорист, црвени исламски револуционар!!
- БАРБАРА: Не подсмевајте ми се!
- НИЛСЕН: Сад могу нешто да вам кажем. Једне давне јесени волео сам вашу мајку. Ингрид је била дивна жена, а ви – ви имате њене очи... Идите кући, оканите се авантуризма!
- ЧАПАЈЕВ: Молесто, прекини то! Ускоро ће он судити нама!

БАРБАРА: *(Ириширана, поколебана)*
Да ли ми знамо шта хоћемо... Шта радимо овде с овим човеком?

МОЛЕСТО: Оно што је наређено.

ЧАПАЈЕВ: *(Заврне руку Барбари, уноси јој се у лице)*
Ако те опседа сумња, мала, можда би да му се придружиш?!

КАТАЛИН: Изгубила је живце, оставите је на миру.

ЧАПАЈЕВ: Ко тебе шта пита? Овде почиње да заудара на издају, Молесто!

БАРБАРА: Пусти ме...

МОЛЕСТО: Престаните. Настављамо.

Чапајев је пустио, али је фиксира погледом пратиће.

КАТАЛИН: Да скувам кафу?
(Пошито јој Молесто одобри климнувши главом, она одлази у угао и почиње да ради око примуса)

АХМЕТ: Добро, хоће ли неко да каже овом курвином сину да мора да моли за живот, да је наш услов пуштање исламске браће из затвора?!... И да Кребу не сме да фали ни длака с главе док не испоручи и последњи метак нашим...

ЧАПАЈЕВ: *(Нилсену)*
Твоја кожа је изгубила сваку вредност, велеуважени. Постоји само један начин да останеш међу живима.

НИЛСЕН: А то је?

ЧАПАЈЕВ: Да будеш наше око и ухо у полицији и правосуђу, да нам дојавиш сваку намеру и план пре него што крену у акцију против нас.

НИЛСЕН: Да будем ваш доушник... да плунем на своју заклетву!

ЧАПАЈЕВ: Или на свој живот. Бирај. И немој мислити да можеш да нас надмудриш. Упамти, герила је увек јача од вас, државе, неспособне власти. Ми имамо бар хиљаду начина да те уклонимо. Дакле, твој одговор...?

Нилсен се згрчи, држећи се за стомак. На лицу му се исписује ужас.

НИЛСЕН: Молим вас... Зло ми је... Изведите ме напоље...

ЧАПАЈЕВ: Горки коктел ступа у дејство! Његова екселенција ће напунити гађе!...
(Церека се)

НИЛСЕН: Хоћу напоље!... Молим вас, преклињем вас...

АХМЕТ: (Молесџу)
Ниси човек ако га пустиш!

ЧАПАЈЕВ: Шта си одлучио? Говори!...

НИЛСЕН: То је огавно, срамно... Зашто ме овако унижавате..?

КУРТ: Господин је можда узео на чишћење?...

Курџи, Ахметџи и Чаџајев се смеју, Каџаллин џокрива лице рукама, Барбара и Молесџио џуџе, окрећу џлаву у сџрану.

НИЛСЕН: (У афекџу, ван себе)
Пристајем, бићу ваш... Бићу једна хуља више! Бандо зликоваца!... Шта добијате мојим понижењем? Поредак нећете понизити! Ниједно име улице нећете променити. Ви сте звери, гадови! Чопор хулигана! Улична џубрад!... Убијте ме ако у вама има још нечег џудског! Убијте пре него што полудим! Чујете ли, ништавила?! Задрти глупаци! Хуље примитивне, проклете..!
(Држи се обема рукама за сџомак и савија унаџред као да се клања)

Затџамњење.

ТРЕЋИ ЧИН

У њој – какофонија гласова и шума модерног живота, који изражавају њен њиву, хистерију узалудне полицијске њираге и нараслих сукоба. Круж светлости открива Бенедета, како клечи и моли се. Какофонија звукова њира се у свирку орзуља. Кад Бенедето њиговори орзуље њиговено њишну.

БЕНЕДЕТО: *(Са њојачаним емоѡивним инѡензиѡиѡм; вајај очајника)*
 Милостиви господине наш, који јеси на небу и земљи, уђи у наше душе, врати нам љубав и спокој, уздигни нас изнад безумља и насиља, како би се твоја света жртва пренела у правду међу људима. Казни, господине, и онемогући осине и непокорне, бруталне и сурове, а отвори пут наде и спасења за очајне, гладне, голе, бескућне, болесне, на свету сувишне, угњетене и осрамоћене. Уразуми људски род. Заустави изворе недужне крви. Помози нам, господе, да прођемо кроз огаљ данашњих дана... И спаси ми њу, господине. Учини да остане чиста и невинна, да опстане међу зверима које су звери по твојој вишој вољи коју не разумем, не разумем, господине...

Иза њежових леђа сѡвори се Адам Креб, у одељу с краваѡом. Неодлучан је ѡренуѡак-два, а онда доѡакне руком Бенедетово раме.

АДАМ: *(Тихо, обазриво)*
 Бенедето, синко мој...

БЕНЕДЕТО: *(Трѡне се, усѡане, неѡријаѡно му је)*
 Прислушкивали сте у тами?

АДАМ: Зар ово није црква? Свако може да слуша свештеника кад се моли.

БЕНЕДЕТО: Ви и ја нисмо “свако”. Бар ви то нисте за мене...

АДАМ: Знам шта осећаш. Али, ми смо обојица у невољи. Морамо сада све заборавити. Хоћу с тобом да говорим...

БЕНЕДЕТО: Реците што имате.

АДАМ: Зар ме нећеш позвати у свој стан?

БЕНЕДЕТО: На жалост, не.

АДАМ: Ја сам већ био тамо. Куцао сам. Као да у кући нема никога...? Дошао је и специјални одред полиције. И они су покушали да уђу. Рекао сам им да теби могу веровати.

- БЕНЕДЕТО: Какве ви везе имате са специјалном полицијом?
- АДАМ: Ваљда немаш неког разлога да их не пустиш унутра?
- БЕНЕДЕТО: Не околишите, ујаче. Дошли сте због Барбаре?
- АДАМ: Ниси изненађен?
- БЕНЕДЕТО: Зашто бих био?
- АДАМ: Веома сам уплашен, Бенедето. Осумњичена је за учествовање у отмици Мориса Нилсена. Можеш ли ми помоћи да је пронађем?
- БЕНЕДЕТО: Како бих ја то могао?
- АДАМ: Тако што си близак с њом. Она ти верује. Можда ће ти се јавити. Или се можда већ јавила?
- БЕНЕДЕТО: И кад би се јавила, ја вам то не бих рекао.
- АДАМ: Не можеш да ми опростиш? Ја сам ти ујак...
- БЕНЕДЕТО: Ми смо странци. Људи који се не познају, који се чак стиде један другог.
- АДАМ: Ја се тебе не стидим, Бенедето.
- БЕНЕДЕТО: Били сте заборавили да ме је ваша сестра родила.
- АДАМ: Нисам. Редовно сам плаћао рачуне за твоје издржавање.
- БЕНЕДЕТО: Човеку је потребно више од новца и рачуна.
- АДАМ: Зар је мени неко дао више? На овом свету је мало љубави, а много обавеза, сине.
- БЕНЕДЕТО: Плашили сте се да не потражим део богатства који припада мојој мајци?
- АДАМ: Њој није припадало ништа. Рачуни су чисти. Она је напустила породицу због твог оца, једног алкохолисаног проби-света, човека без занимања. Наш отац ју је разбаштинио.
- БЕНЕДЕТО: А њен брат, ви, зашто нисте опростили младој, заљубљеној сестри?
- АДАМ: Опростио сам јој, али она није хтела ништа од мене, од очеве имовине. Видим, мрзиш ме, млади духовниче, јер ниси познавао своју својеглаву мајку. Где је сада то чувено милосрђе за које се залажеш?
- БЕНЕДЕТО: Угушило се у тескоби интерната, у одбачености најближих, у самоћи која боли... ујаче...

АДАМ: Ти си добра душа, Бенедето. Јесте, био сам себичан према теби...према свима... Ја сам, ја сам бедни похлепни идиот...Требало је да се догоди нешто страшно, па да видим самог себе... Опрости ми, ако можеш... Опрости ми ради Барбаре. Она је у опасности. Морамо је извући. Ти и ја. Молим те, Бенедето, молим те... Ја све знам...

БЕНЕДЕТО: Зашто онда нисте провалили са специјалцима?

АДАМ: Зато што нећу да буде убијена. Што и теби не желим зло. Уздам се у тебе...

БЕНЕДЕТО: Не знам ништа о њој.

АДАМ: Лаж је тежак грех, велечасни. Ја те нећу издати, не бој се. Нећу – засад. Припази на Барбару.
(Одлази, пошто се мимоиђе са наоружаним полицајским официром у црној униформи какву носе припадници специјалног одреда за антитерористичке акције)

БЕНЕДЕТО: (Уздхнуо)
Шта тражите у цркви?...Шта хоћете од мене?

Полицајски официр га ичећа за браду и унесе му се у лице. Запамћење. Тренућак касније осветли се десни крај сцене – соба у парохијској кући. Белија Пророкове армије слободе је на ногама. Сви држе у рукама аутоматске пиштоље. Пријавили су се у неом изчекивању. Ослушкују неразумљиве зласове који доиру споља. Нилсен седи на кревету. Уместо својих панталона на себи има доњи део неке оштрце изгледеде панталона. Ахмет је ујерио аутомат у њега.

ЧАПАЈЕВ: Распоредимо се по кући!

АХМЕТ: (Рейтира аутомат)
Њега ћемо првог...

МОЛЕСТО: Изићи ћемо на споредан излаз. Он остаје. А с њим...
(Гледа их редом)
Каталин!

КАТАЛИН: Зашто ја?

МОЛЕСТО: Зато што си најмање упућена. Из тебе не могу ништа да узвуку.

АХМЕТ: Зар да га оставимо живог, да опет прогања нашу браћу!?

МОЛЕСТО: Каталин ће пуцати у њега пре него што уђу.

- КАТАЛИН: *(Цейшећи од сѣраха)*
Курт, и ти остајеш са мном...?
(Он не одговара)
Реци да остајеш... У животу и смрти, Курт... Молим те, реци...
- МОЛЕСТО: Излазите сад!
(Даје Каталин свој аутиомај)
Узми! Ако не извршиш задатак, знаш већ...
- КАТАЛИН: *(Пресѣрављена, ваѣијући, шаѣаѣом)*
Курт... Преклињем те... Не смем сама...
- КУРТ: Мораћеш, Каталин. Организација је важнија од нас.
(Одвоји је од себе и љође за остѣалима)
- Изненада, међу њих бане Бенедетѣо. Сви засѣћану.*
- БЕНЕДЕТО: Нек вас ђаво носи! И мене с вама... Проклет дан кад сам у ово упао!
- МОЛЕСТО: Где су...?
- БЕНЕДЕТО: Отишли. Специјалан одред. Поверовали да нема никога. Ово чиним само због тебе, Барбара.
- КУРТ: *(Свима лакне, враћају се)*
Романтични испосник спасава недостојну драгу, а с њом и остале сватове!
- КАТАЛИН: *(Курѣу)*
Шта ти је смешно, ти, гаде?!
- КУРТ: Опрости, смоквице. Наређење је наређење.
- КАТАЛИН: Кукавице! Сад знам с ким имам посла. Песник лажи, то си ти! Прави песник умире за истину, љубав, за људе. Ти си гњида, а не песник!...
(Оде у уђао и седне на љод, јецајући)
- Сви се оѣушѣјају. Враћају се на своја месѣа. Пауза.*
- КУРТ: Човек зачас постане говно. Уплашио сам се за свој јебени живот, који никоме није потребан, осим можда само теби, Каталин. Да ли ми уопште знамо на шта смо спремни?
- МОЛЕСТО: Настављамо где смо стали.
- НИЛСЕН: Зар после свега, у оваквом стању..?
- МОЛЕСТО: Да има више времена, дали бисмо вам прилику да се приберете. Али, ко зна, они ће се можда вратити.

- АХМЕТ: Шта је, жалиш га?... Европљани, интелектуалци!
- ЧАПАЈЕВ: Сви су они једно исто, мој Ахмете. Играју господа фер плеј, имају оно префињено разумевање које нама није утуцано у главу!
- МОЛЕСТО: Упозоравам те, Чапајев, да пазиш шта говориш. Не можемо сви бити дивље крволочни. Наш покрет ће успети ако сломијемо изабљиваче, али ако истовремено укротимо животињу у себи.
- ЧАПАЈЕВ: Yes, Sir!
- МОЛЕСТО: *(Нилсену)*
Пошто сте прихватили да сарађујете с нама, господине Нилсен, одговорићете одмах на нека питања. Да ли вам је неко из владе сигнализирао како да се поступа према политичким затвореницима?
- НИЛСЕН: Не, директно.
- МОЛЕСТО: Ваш одговор примамо као признање. Дакле послали сте у затвор седамнаест чланова Армије слободе, од којих су тројица била доцније усмрћена. Тобожње самоубиство вешањем о радијатор! Како су се то три човека договорили да умру на исти начин, и где сте чули да је могућно обесити се о радијатор?... Шта занате о инсценираним убиствима?
- НИЛСЕН: Нисам учествовао ни у каквим убиствима, не знам да су била инсценирана. Комисија је утврдила чињенично стање.
- МОЛЕСТО: Ваша комисија!
- БАРБАРА: Да попијемо кафу...? Можда се није сасвим охладила...
(Прилази ђримусу, налива кафу у ђайирне чаше)
- АХМЕТ: Ја сам гладан. А сигурно и он...
- ЧАПАЈЕВ: То му је сигурно први пут у животу. Је ли, Нилсен, да ли си некад гладовао?
- НИЛСЕН: Да, као сиромашан студент.
- ЧАПАЈЕВ: Види, види пролетера!
- Барбара свакоме ђружа чашу с кафом. Служи их неким сийним ђецивом. Долази до Нилсена.*
- НИЛСЕН: Не, хвала.

- ЧАПАЈЕВ: Шта је, штрајк глађу можда? Тај отрцани трик неће упалити. Убризгаћемо ти гликозу, хранићемо те кљукањем, али живећеш онолико колико ми будемо одредили.
- БАРБАРА: Господине Нилсен, узмите бар кафу. Пријаће вам...
- ЧАПАЈЕВ: “Господине Нилсен”!... Чујете ли ви ово?
(*Барбари*)
Можда би могла да му се извиниш што данас није добио свој уобичајени оброк: бифтек, рајнско вино и компот од шпанских бресквица!
(*Гневно*)
И могла би да му се извиниш што је у лошем друштву, је ли, госпођице!
- БАРБАРА: Морамо имати неке обзире...
- ЧАПАЈЕВ: Ми смо чистачи овог ђубришта, знаш ли то! А кад чистач треба да помете смрдљиви дрек, не води рачуна о томе да ли ће га оштетити метлом. Ми смо се одрекли свега. За нас нема узмицања и кајања. Ми смо на срушеном мосту – испред тебе провалија, иза тебе ватра. И тако ће нам бити до последњег Нилсена на овом свету!
- БЕНЕДЕТО: (*Барбари, обазриво*)
Ти не припадаш њима...
- БАРБАРА: (*Реско, шайајћом*)
Умукни! Ја најбоље знам коме припадам.
- БЕНЕДЕТО: Догодиће се нешто... Они су слепи од мржње...
- БАРБАРА: Ако се плашиш, можеш да нас издаш.
- ЧАПАЈЕВ: Шта вас двоје тамо шурујете?... Красна спрега! Татина ћерчица и поп! Пази, мала, ти си нас довела овамо и увукла тог бескрвног божјег слугу у нашу борбу. Одговараш нам главом за њега.
- БАРБАРА: Бенедето још није све схватио. Али, он је с нама.
- АХМЕТ: Ма, ја бих га скинуо кратким рафалом!
- МОЛЕСТО: Чекајте, морамо придобијати људе.
- ЧАПАЈЕВ: Кога да придобијеш? Нема помирења. Ко није с нама, сигурно ће ти пуцати у потиљак. Морамо збрисати њихове цркве, школе, паразитске банке, гангстерске компаније, њихове варљиве парламенте и партије, њихово злочиначко правосуђе. А овај Нилсен овде је тај који чува цео естаблишмент у неокрњеном стању. Тај ђуп је прилично напрснуо!

НИЛСЕН: Али, у њему се још доноси вода.

МОЛЕСТО: Нисмо истерали на чистац питање Адама Креба. Ми желимо да га отерате у затвор кад заврши посао, кад испоручи наручени контингент купцу на истоку. Достављаћете нам информације свакога дана, преко... о томе ћемо касније, у четири ока... Изведите га сад.

Курџи изведе Нилсена и убрзо се враћују.

МОЛЕСТО: Да ли је све снимљено?

ЧАПАЈЕВ: Да.
(*Преда му касетофон који је био на ивици сивола*)

АХМЕТ: Шта ћемо с њим?

МОЛЕСТО: То не зависи од нас. Чекаћемо одлуку кад центар преслуша снимак.

КАТАЛИН: Ђутите!...Тише!...
(*Ослушкује*)

МОЛЕСТО: Бенедето!...
(*Да му знак да погледа да ли има некога пред вратима*)

Чапајев и Курџи уђу аутоматски. Бенедето изиђе. После неколико секунди се враћа, праћен Фредијем, телохранитељем Адама Креба.

БЕНЕДЕТО: Знао је лозинку.

МОЛЕСТО: Ко си ти?

ФРЕДИ: Псеудоним Норберт.

КУРТ: Хеј, балетан!...

БАРБАРА: Станите!... Он... он не би смео да зна да смо овде... Он је...

МОЛЕСТО: Познајеш га?

БАРБАРА: Наравно. Не верујте му ништа. Ради за мог оца.

ФРЕДИ: Олади мало, цурице. Ја радим само за Пророкову армију слободе.

БАРБАРА: Лаже! То је клопка...

ФРЕДИ: Татица Креб је веома забринут за свог малог командоса.

БАРБАРА: Овај монструм откуцава на две стране.

ФРЕДИ: Да, Адам Креб је под мојом заштитом и мојом контролом.

БАРБАРА: Кажем ти, чувај се, Молесто!

- ФРЕДИ: Ти си Молесто?
- МОЛЕСТО: Ко те шаље, Норберте?
- ФРЕДИ: Централа.
- МОЛЕСТО: Курир?
- ФРЕДИ: Најподеснији с обзиром на поверење које уживам. Дајте ми касету. Имам поруку.
- БАРБАРА: Кад би то што говори било истина, он би био једини... Једини који је успео...
- ЧАПАЈЕВ: У чему?
- БАРБАРА: Да подвали Адаму Кребу! Био си ми увек љигав, Фреди...
- ФРЕДИ: Полиција је поново претресла вашу вилу.
(Молесџу)
У њеној соби проинађене су шифроване белешке, писма и фотографије. На једној су она и часни парох пред улазом у ову исту кућу. Из писама се види да њих двоје помало подваљују богу. Зато сматрајте да сте откривени и кидајте одмах одавде!
- МОЛЕСТО: А Нилсен?
- ФРЕДИ: Остаје са једним човеком који ће извршити пресуду. Ликвидација у пет сати, осим ако нападну раније.
- МОЛЕСТО: Зашто у пет, а не одмах?
- ФРЕДИ: Дат је рок да дотле ослободе петорицу наших.
- МОЛЕСТО: А ти?
- ФРЕДИ: Губим се овог часа.
(Узима касетофон)
- МОЛЕСТО: Нису нам рекли да постојиш...
- ФРЕДИ: Ја сам мало тајно Пророково изненађење. Преко моје младе газдарице и неких њених пријатеља држим на оку ову хелију, која ће данас бити расформирана. Идете на разне стране. Сад куд који... Адис, мућнос!
(Одлази)
- Сви су збуњени неколико секунди, а онда усмере поглед на Барбару.*
- БАРБАРА: Зашто ме тако гледате?... Снимци су начињени раније, кунем вам се, кад нисам ни слутила...
- ЧАПАЈЕВ: Мала љубавна успомена? Онако случајно!

- АХМЕТ: Курвице господска, што ниси написала и адресу да се пајкани не муче тражећи ову цркву?
- КАТАЛИН: Па, ти си нас провалила, глупачо! Они могу да упадну овамо сваког часа!
- БАРБАРА: Нисам могла ни да претпоставим...
- ЧАПАЈЕВ: Чапајев има нос на осети командоса из модног журнала! Манекени револуције у “ролс-ројсу”! То је ипак издаја, госпођице Креб!
- БАРБАРА: Идиоти проклети! Нисам хтела... Не зови то издајом, Чапајев, чујеш ли! Ја сам члан ове ћелије као свако од вас. Погрешила сам, али не намерно.
- ЧАПАЈЕВ: А како да назовем неког ко је убачен у Армију слободе да би нас изручио полицији?
- БАРБАРА: Немаш права да тако говориш!
- АХМЕТ: Него како да говори? Твој стари је кржави лопов који нам је засад потребан. А таква као ти вишак је на овом свету!
- КАТАЛИН: Признај да су те убацили!
- БАРБАРА: То није истина!
- АХМЕТ: *(Рейџири ауџомаџи)*
Због таквих сам почео да стављам експлозив под људе. Пљунуо на овај прокурвани свет. Био сам кувар код такве господе. Бацили су ме на улицу због лоше обареног јастога. Продавао сам крв клиникама за богате. За оне исте који пљачкају и убијају мој народ. Рекао сам себи: “Ахмете, осветићеш се, последње си копиле ако не положиш живот за своју веру!”

Барбара узмиче, ућлашена.

- МОЛЕСТО: Ахмете, склони то! Немаш права да судиш сам...
- ЧАПАЈЕВ: Овога пута има. Имам и ја, чујеш ли, геније? За нама у овом трену трага бар пет хиљада полицајаца. Цела земља дигла се на ноге. Ми немамо ни имена, ни адресе, ни часка сна, а госпођица сеје фотографије и белешке! Ја сам све ставио на коцку. Нећу да ме неко испоручи као вола оним касапима напољу!
- МОЛЕСТО: Станите! Ја овде наређујем. Ако учините било шта против ње, пресудили сте и себи.

- АХМЕТ: *(Одложи аутомат, отиђу)*
Мислиоци! Пресоване бубе из буђавих књига! Ви сте у Пророковој армији слободе само теоретски! Чапајев и ја смо изуједани шугави пси! Ви рачунате с неким животом, некад, негде. Ми - не. Сад или касније скинуће нам главу за ваше идеје. За ваш нови свет. Јебем вам тај свет!
- ЧАПАЈЕВ: Ко одговара што смо доведени у ову ступицу, док наше фотографије деле на свим аеродромима од Канбере до Гренланда?
- БЕНЕДЕТО: *(Чапајеву)*
Шта ти имаш у души, осим мржње и насиља? Ти си фанатик који би да уништи све око себе без размишљања!
- ЧАПАЈЕВ: Готово да си у праву. Али, ко тебе нешто пита?
- БЕНЕДЕТО: Христ је бескрајна љубав за сва људска бића, љубав која од непријатеља чини брата. Потражи Христа у себи!
- МОЛЕСТО: Доста сад. Рекли сте све што имате. Губимо време.
- ЧАПАЈЕВ: Време је ионако изгубљено. И ми сви у времену. Све треба почети испочетка. Спржити Акропол, Сикстинску капелу, Лувр, Кремљ, Британски музеј... Исцедити све накупљене отрове, вратити се човеку, голом, самом, на нули. Дати му шансу да почне поново.
- БЕНЕДЕТО: Ти би да вратиш човека на дрво! Ти си глуп!
- ЧАПАЈЕВ: *(Удари ђа, Бенедео се занесе)*
Умем ја и по зубима, оче!..
- МОЛЕСТО: Наређујем да престанете!... Полиција ће упасти сваког часа...
- КАТАЛИН: Морамо одмах одавде...
- КУРТ: Нико не помиње нашег отетог праведника. Ко остаје с њим..?
- АХМЕТ: Препустите га мени.
- МОЛЕСТО: Чули сте, наређено је тек у пет.
- ЧАПАЈЕВ: Шта мислите о томе да с њим остану заљубљене птичице? Фрајлица и поп?
- АХМЕТ: То значи да би она...
- МОЛЕСТО: Зашто баш она, Чапајев? Објасни.
- ЧАПАЈЕВ: Зато што нас је провалила. Дајемо јој прилику да се искупи.

- КУРТ: Али, она неће умети!.. Она је...
- БАРБАРА: Шта сам ја?... Издајник, реци слободно!
- МОЛЕСТО: У реду. Барбара, имаш ли пиштољ?.. Узми мој.
(*Сјавља њишићољ на сјо*)
Уколико упадну, ти знаш... Прво њега.
- БАРБАРА: (*Иронично*)
Зар се не бојите да ћу га пустити и побећи?
- ЧАПАЈЕВ: Наше очи су свуда. Од Армије слободе се не може побећи.
Пуцаћеш му у главу тачно у пет. Јасно, цурице?
- БАРБАРА: А он?
(*Показује на Бенедетта*)
- МОЛЕСТО: Неће имати куд. Постаће твој и наш заувек... Одлазимо свако на своју страну. Прво Чапајев и ја... Остали кроз пет минута, кроз цркву.
- Сви се хитро сјремају, узимају своје сјвари, осим оружја које сјављају на сјо. Чапајев и Молесто махну свима и изиђу. Курт ириђе Кајалин.*
- КУРТ: Идеш са мном?
- КАТАЛИН: Речено је – свако на своју страну.
- Курт климне главом и изиђе. Кајалин ириђе Барбари. Загрили је.*
- КАТАЛИН: Опрости.
- Барбара не реажује. Кајалин је остави и брзо изиђе. Последњи је оставио Ахмеди. Одмери сумњичаво Бенедетта, па Барбару. Хтео би нешто да каже, али само им ириреји ирсјом. Изиђе ходајући унаирашке. Кад најзад остану сами, Бенедетто ириђе Барбари.*
- БЕНЕДЕТО: Нећемо чекати полицију. Идемо одавде!
- БАРБАРА: Куда?
- БЕНЕДЕТО: Овде смо мртви.
- БАРБАРА: И напољу смо мртви.
- БЕНЕДЕТО: Морамо покушати!
- БАРБАРА: Ја не одустајем од задатка. Мораће да ми верују.
- БЕНЕДЕТО: Други се играју вама, схвати! Све је то разрађена машина за терор.
- БАРБАРА: Показаћу им ја ко је издајник. Ушла сам у све ово свесно. Ја знам за шта се борим.

БЕНЕДЕТО: Уразуми се...

БАРБАРА: Ти си кукавица, Бенедето.

БЕНЕДЕТО: (Љућиићо)

А ти бунцаш као улични агитатор! Спасавајмо се, бежимо док има времена!

БАРБАРА: Бежање није обичај Кребових. Ја сам раскрстила с оцем и његовим крвавим бизнисом, али сам остала тврдоглави, упорни Креб, који има јасан циљ.

БЕНЕДЕТО: Циљ? Мухамедански средњи век или можда социјализам? Аркадија, правда, једнакост, поражени империјализам! Све су то погубне бесмислице на које се наседа увек испочетка, само да би људи узалуд умирали, и да би све увек остало исто!

БАРБАРА: Никад није исто.

БЕНЕДЕТО: Мислиш да сте се ви први сетили да злочинима, диверзијама и подмуклостима рушите свет? Колико хиљада година се кују завере и припремају убиства, колико је тајних покрета настало и нестало? И шта? Шта је остало од тих заборављених самоубица?

БАРБАРА: Остали смо ми који знамо да се мора истрајати до краја.

БЕНЕДЕТО: Ког, каквог краја, за име бога?!

БАРБАРА: До смрти. До уништења и нас и њих. До неког новог почетка, за нове слободне људе.

БЕНЕДЕТО: Бунцања! Ти нови слободни људи опет ће пожелети више. Увек више! Покораваће друге. Зар не схваташ?... Ја хоћу да останеш жива.

БАРБАРА: И ја то хоћу. Али, часно, као неко ко се није предао, ко је учинио све... Учинио све, разумеш!

БЕНЕДЕТО: Демон те је опсео. Таштина! Све је то данас политички шоу-бизнис, представа за будале. Режији финансирају терористе да би им служили, а уплаше се онда кад се ти исти терористи отму и окрену пушке на њих. Лакрдија, Барбара!... Ваша изопачена побуна, црвена боја у Пророковој бради, ужасава људе. Младима су данас потребнији диск-џокеји од квазиреволуционара!

БАРБАРА: Људима треба отворити очи.

БЕНЕДЕТО: Али, усавршавањем духа, без крви!

- БАРБАРА: Усавршавањем? Чеге? Општег лицемерја, купопродаје живота, плачке понижених и осиромашених? Тај систем треба уништити.
- БЕНЕДЕТО: Ко да га уништи? Ти?
- БАРБАРА: Ми, герила. Техничари насиља – како нас зову, јер се плаше наше снаге. Ми смо јачи од њих. Ми, десперадоси, тупамароси, командоси подземља, Мухамедови синови, хришћански отпадници, пистолероси, анархотерористи... Ми који смо згађени твојим системом!
- БЕНЕДЕТО: Ако те данас убију, твоја борба престаје!
- БАРБАРА: Не, тек почиње, Бенедето!
- БЕНЕДЕТО: Спаси се да би могла да се бориш.
- БАРБАРА: Како? Како да се спасем? Где је та твоја обећана земља?... Не знаш! Ако хоћеш, иди. Ја остајем овде.
- БЕНЕДЕТО: Господе, шта ће бити ако сада наиђу?
- БАРБАРА: Зна се.
(Изводи из цеја малу ампулу)
Знаш ли шта је ово?...
(Сјушија је на сјо)
Ко последњи остане, ампула је његова.
- БЕНЕДЕТО: (Чврсто је загрли)
Ово је сулудо....Барбара!... Ја те волим...
- БАРБАРА: (Бранећи се)
Не... не... Нећу то... Докажи да више ниси онај стари, богобојажљиви, понизни, глупи... Је ли да ниси?
- БЕНЕДЕТО: Не знам.
- БАРБАРА: Не знаш?... Узми овај аутомат. Пуцај у њега ако смеш!
(Показује на распећеног Христја)
- БЕНЕДЕТО: (Одбија)
Не уmem... Не тражи то од мене...
- БАРБАРА: Сети се свих који су ти пунили мозак страхом: оца, школе, семеништа! Покорност и казна!... То си ти. Страх! Од чега?... Гледај! Њега нема!
(Исјали дући рафал у распеће на зиду)
Нема! Нема! Нема!...

БЕНЕДЕТО: Не! Барбара!...

(Ридајући, загнури лице у њене груди)

Не!...

(Понавља "не" више пута)

БАРБАРА: *(Одбаца аутомаџ. Ухвати му рукама главу)*

Видиш, ништа се није догодило. И неће... Дођи...

(Седне на лежај, љуби руке к њему)

Дођи... Дођи...

БЕНЕДЕТО: Блуд је грех!

БАРБАРА: Подели га са мном... Не бој се, и жену је бог створио...

Бенедеџо ипакће испружи руке, као у ирансу. Загорачи к њој. Запамћење. Напред лево светлости обасја Молесџа и Чапајева.

МОЛЕСТО: Овде се растајемо, друже. Спавај код некога. Избегавај хотеле.

ЧАПАЈЕВ: Код кога могу да спавам? Напустио сам све пријатеље, а пријатељице су напустиле мене.

МОЛЕСТО: Важно је имати некога. Сишао бих с ума кад не бих имао некога да загрлим.

ЧАПАЈЕВ: Ожењен си?

МОЛЕСТО: Мариола живи са мном. Исти факултет, иста интересовања. Навикли смо једно на друго. Ваљда је то љубав.

ЧАПАЈЕВ: Она је с нама? Верујеш јој?... Женама никад не бих веровао.

МОЛЕСТО: Има жена и жена. Мариола је паметна, изузетна.

ЧАПАЈЕВ: Тако? Господин филозоф можда мисли да жене које би хтеле са мном, не припадају том савршеном соју? Оне су из полусвета, лажљиве, непоуздане, поводљиве?

МОЛЕСТО: Нисам то рекао. Не буди зао, Чапајеве.

ЧАПАЈЕВ: Знам шта кријеш у глави, ти, дискусанте из студентских бистроа. Мислиш да сам обичан јастреб ошамућен крвљу? Али, без јастреба ви сте килава бескорисна трућала.

МОЛЕСТО: Упозоравам те да...

ЧАПАЈЕВ: Извини. Нервозан сам.

МОЛЕСТО: Све је у реду. Заборавимо.

ЧАПАЈЕВ: Можда се више нећемо видети.

(Загори Молесџа)

МОЛЕСТО: Зашто се не бисмо видели?

ЧАПАЈЕВ: Зато што ће један од нас заувек бити спречен!
(Хиџро извуче нож из задњеџ џеџа џанџалона и зарије му џа у леђа. Молесџо џосрне, не схваџајуџи шџа му се доџађа)

МОЛЕСТО: Зашто?... Зашто, Чапајев?...

ЧАПАЈЕВ: Зато што те мрзим, геније! Што и немам ових дана другог циља. Хоћеш више правде, бескрајну доброту, живот од рада и поштења, сушту врлину уместо порока? Је ли, филозофе? А шта ћеш с тим досадним, сивим, глупим светом просечних људи? Просечно праведних, добрих и једнаких! Свет без разлика, без богатих и сиромашних, без способних и неспособних, без лукавих и тупавих – биће најгрознија бара. Бљутавост. Пустинџа и чамотињџа. И сви бисте се у таквом свету поморили међусобно из мржње и жеље да опет буде покварен, суров, неочекиван, несхватљив!

МОЛЕСТО: Убачен си да би мене...

ЧАПАЈЕВ: Јесте, лова, геније! Упамти: лова ти је све! Ја хоћу само овакав свет! Купићу све врлине, чак и оне о којима не сањаш!

МОЛЕСТО: Нећеш, нећеш...
(Издахне)

Звукови ауџомобилских моџора и џолицијских сирена. Долазе Торџ, Мунк и Адам Креб. Чаџајев их дочекује мирно. Доџушџа Торџу да му намакне лисице на руке.

МУНК: У реду је, Торп. Оставите га сада нама. И удаљите се...

ТОРП: Како? Остаћете без обезбеђења?

МУНК: И ја сам некакав полицајац, драги мој. Обезбеђење ми није потребно.

ТОРП: (Схваџа иџру)
Уствари, потребније је њему... кад они његови открију. И, бога ми, свакоме ко с вама има посла, шефе.

МУНК: Учите се, Торпе, док сте млади. Полиција није оно што ви замишљате.

Торџ климне џлавом и оде.

МУНК: Како се овај звао?

ЧАПАЈЕВ: Молесто. Филозоф.

- МУНК: Какво је то име? Илегално?
- ЧАПАЈЕВ: Право нисам могао да сазнам.
- МУНК: Учинио си довољно. Хвала ти. Не можемо ти, на жалост, скинути те лисице, јер би то могло да ти нашкоди.
- АДАМ: Реци, како је моја кћи?
- ЧАПАЈЕВ: Тамо је, у парохијској кући.
- МУНК: Адаме, овај човек је права Шехерезада за узбудљиве приче. Био је у Легији странаца, затим је увежбавао оне настране балканске емигранте који се заклињу на пушку, бомбу и крст да ће остварити неку независну државицу.
- ЧАПАЈЕВ: Зар морате да испричате целу моју биографију?
- МУНК: Не брини, Адам Креб је човек од поверења. А ти си чудо од маште и искуства. Како си се само сетио тог имена – “Чапајев”!
- ЧАПАЈЕВ: Звучи револуционарно, зар не?
- КРЕБ Извини, зар ниси могао да извучеш моју кћи?
- ЧАПАЈЕВ: То није био мој задатак. Ништа нисам радио из пријатељских побуда.
- МУНК: Хоћеш рећи да нам ниси пријатељ?
- ЧАПАЈЕВ: У послу нема пријатељства.
(Адаму)
Осим тога, и ваша цура, и ваша улога у овоме иду ми на нерве. Све је то прљаво.
- АДАМ: Чак и за тебе?
- ЧАПАЈЕВ: Чак и за мене. И ви и ја све ово чинимо ради новца. Разлика је у висини суме.
- АДАМ: Како се усуђујеш?...Ти си...
- ЧАПАЈЕВ: ... олош! Тачно, газда. Олош без игде ичега. Лупеж из предграђа који је научио како да вам измами новац.
- АДАМ: Али, Барбара... Шта ће бити с њом?
- ЧАПАЈЕВ: Избушиће је. На све могуће начине!...
(Мунку)
Сад хоћу у стари добри затвор, према договору. Пре него што будем постао глинени голуб.

МУНК: Разуме се.
(Зове)
Торп!

Из џаме се приближи инспектор. Иронично посматра свој шефа и Чапјајева.

МУНК: Ухапсите га.

ЧАПАЈЕВ: (Мунку)
Спремите ми што пре пасош.
(Торп и Чапјајев се удаље)

АДАМ: Како си пронашао овог типа?

МУНК: Такви се сами нуде.
(Погледа на сај)
Морам сад да пођем.

АДАМ: А Барбара, Лео?

МУНК: Доцније. Не може јој се ништа десити док ми не нападнемо. Имам заказану конференцију за штампу. Господа новинари ће најзад добити праву причу: убијен је опасан терорист, један од шефова подземља, који је – пре него што је издахнуо – признао да су исламски фанатици удружени с левицом отели Нилсена. Велики поен за полицију!
(Оде)

Затамњење. Пре него што се сцена поново осветли, чује се снажан мушки глас: "Хеј, ви, унутра! Отварајте, полицаја! Дајемо вам шансу да останете неповређени, ако изиђете за десет минута..." Барбара и Бенедето, ођружени на лејају једно крај другог, пргнута се и придигну. Бенедето усипане.

БЕНЕДЕТО: Послушајмо их!...

БАРБАРА: Нема узмицања!

БЕНЕДЕТО: Нилсен!... Пустимо га. Одмах...

БАРБАРА: Стани!... Изгубио си главу...

БЕНЕДЕТО: Молим те, Барбара... Ако га пустимо, они ће бити према нама блажи... То нам је једина прилика...

БАРБАРА: Он је осуђен. А ти ћеш извршити пресуду.

БЕНЕДЕТО: Зашто ја?!

БАРБАРА: Зато што си мушкарац, што си сада командос Армије слободе! Докажи се...

БЕНЕДЕТО: Не тражи то од мене... Молим те... Ја сам друге учио љубави. Ја то не могу... Ако нисам више Христов војник, нисам ни убица!

БАРБАРА: *(Узима са стола шишићољ и јружа му га)*
Изврши пресуду, Бенедето!

БЕНЕДЕТО: *(Хистеријично)*
Не, не, не...

БАРБАРА: Ти, копиле! Остао си исти лицемер какав си био... Онда ћу ја, жена!

Барбара рејетира шишићољ и пође према враћима. Ућо се на њима појави Нилсен – блед, ујалих очију, шешко дишући, болесјан. Наслони се на зид.

НИЛСЕН: Хоћеш да ме убијеш, девојко?...То је ваша пресуда! А зашто? Зато што сам и против вас и против оних тамо, напољу, што браним оно чему сам дао целог себе. Закон. Морала би прво да устрелиш рођеног оца.

БАРБАРА: И да није било те афере, ви бисте били осуђени.

НИЛСЕН: Ваш прљави, досадни рат. Вашке уједају. Да имам три живота, сва три бих утрошио на то да вас уништим. Да очистим ову земљу. Ви сте губа. Али, ти... зашто ти, Барбара?

БАРБАРА: Ствар укуса, ваљда. Познавали сте моју мајку. Шта је било међу вама?

НИЛСЕН: Оно што ти и твоји подземни пријатељи одбацујете: љубав. Скривена љубав асистента на универзитету и жене којој машта није допуштала да се диви новим моделима ракетног оружја.

БАРБАРА: Шта је то пронашла на вама?

НИЛСЕН: Само неке демодиране тричарије: нежност, приврженост, радост због њене близине. Победио сам Креба! Био сам јачи од њега. Отео сам му оно најдрагоценије. Мене је истински волела!... А ти, као сасвим мала, замрсила си ми једном косу док смо седели на трави...

БАРБАРА: Та сентиментална прича неће ме спречити.

НИЛСЕН: Ниси баш сасвим сигурна?...Плашиш се?

Она ућери шишићољ у њега.

БЕНЕДЕТО: Барбара, немој!...

НИЛСЕН: Ти дрхтиш, мала моја!...Помоћи ћу ти. Ето, признајем да сам организовао ликвидацију ваших у затвору. Јесам. Удавили смо их и везали за радијаторе. Хајде, шта чекаш?... Шта?...
(Ухвати се за грло, гушећи се, њосне, и сруши се на под у ројцу. Умире)

Бенедејто му приђе. Ослушкује му рад срца. Барбара одбаца њишић. Тргне је онај исти глас њоља...

МУШКИ

ГЛАС

СПОЉА: Хеј, ви, чујете ли?!...Време истиче! Још пет минута! Ако не изиђете без оружја, истераћемо вас као пацове!..

Барбара је неодлучна и ућлашена. Бенедет се њовлачи у ућао. Изненада зазвони телефон. Она се колеба неколико њренућака њре неђо њићо узме слушалицу. Истић часа сцена ућоне у њаму, а само два круђа свећлосићи, на сућројним сћранама, обасјавају Барбару и Адама.

БАРБАРА: Хало?

АДАМ: (Са мобилним телефоном на уху)
Барбара, мила моја, слушај...

БАРБАРА: То си ти, тата?

АДАМ: Нема много времена. Заборавимо све. Мораш да изиђеш из те куће. Одмах!...

БАРБАРА: Да изиђем?

АДАМ: Да. Ево, ја те молим, твој отац Адам Креб. Опрости ми за све, и овог пута немој бити тврдоглава!...

БАРБАРА: Ниси заборавио да си Адам Креб! Е, па чуј: и ја сам од Кребових! Ми се не предајемо...

АДАМ: Имаш само неколико минута да се извучеш. Изиђи кроз цркву. Тамо те чека наш ауто. Бежи одатле, Барбара!...

БАРБАРА: А Нилсен? Зар ти његова смрт више није потребна?

АДАМ: Не интересије ме Нилсен, већ ти!

БАРБАРА: Нилсен је умро.

АДАМ: Како? Ниси га ваљда ...

БАРБАРА: Можда срце, не знам... Био је шећераш...

АДАМ: Шта онда чекаш, дођавола?!...

БАРБАРА: Чекам онај једини тренутак кад показујемо ко смо. Ја сам као ти, тата. Ја остајем до краја.

АДАМ: Молим те, девојчице моја. Твој тата те моли, твој луцкасти Френки. Сећаш се оног кловна Френкија у циркусу? Мене си после звала Френки... Волим те, само тебе. Ти ми више значиш од...

БАРБАРА: ...од испорука напалм-бомби?...
(Прекине везу и окачи слушалицу. Њен круж светлосћи се замрачи)

АДАМ: Од свега на свету!...Немој више губити на часка. То је сумануто... Убиће те, Барбара! Чујеш ли?...Бежи одатле, бежи!...Хало?...Хало, Барбара!...

Зајамњење. Светлосћи поново открива унутрашњост собе у парохијској кући. Барбара још стоји крај телефона. Нилсен је на поду без знака живота, док је Бенедето нејомичан у уљу. Стоља допиру жласови и пошмули ударици у врати, негде у дубини. Однекуд пробива дим који жуши. Барбара закорачи према стољу. Лице јој се згрчи у болну, ружну гримасу. Десна нога јој поклекне, и она се дочека на руке. Покушава с муком да се довуче до стоља, али то јој не успева. Преслаба је. Сијалица на таваници се угаси. Полумрак.

БАРБАРА: ... Амбула!... Бенедето!...
(Бауља. Једва да је превалила један корак)
Проклета кукавица!... Ампулу ми дај, чујеш ли...

Бенедето остаје нејомичан.

ГЛАС

СПОЉА: (Кроз ударце у стољна врати, док се аутомобилски фарови увлаче у собу и траја пред кућом постоје све јача)
Време је истекло, господо терористи! Сад смо ми на потезу!

БАРБАРА: Амбула... О, Бенедето, молим те! Молим те... Моје ноге...
(Пружа немоћно руке према стољу, у најору да се домогне амбуле. Плаче од беса и очајања)
Амбула!...

Из таме у дубини изиђе њена мајка у домаћој хаљини. Лагано прелази преко сцене.

ИНГРИД: (Барбари, у пролазу)
Страшно си упорна, Барбара. Зашто се не угледаш на другу децу?...
(Изиђе)

БАРБАРА: Ампула!...
(Клоне на њод)

ГЛАС ТВ

СПИКЕРА: Морални поредак друштва је сачуван. Полиција је открила да се једна ћелија такозване Пророкове армије слободе, са отетим државним тужиоцем Морисом Нилсеном, скрива у парохијској кући цркве Светог Себастијана. Одлучном акцијом специјалног одреда полиције, која је у току, терористи ће бити неутралисани...

ГЛАС

ЖЕНЕ – ТВ

СПИКЕРА: ... Ваше одојче је здраво? Наравно, оно једе беби-фуд “Корона” са витаминима афричког воћа!

Лака музика. Зајамњење.

КРАЈ